

ERIN DOOM

V životě jsou věci, které musíme bránit.
Často sami před sebou.

SLZOTVŮRCE

SLZOTVURCE

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Český překlad knihy vychází za podpory Centra
pro literaturu a čtení italského Ministerstva kultury.

Copyright © 2021 Adriano Salani Editore s.u.r.l., Milano

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Soukopová, 2023

Cover © Alessia Casali, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3742-0 (pdf)

ERIN DOOM

SLZOTVŮRCE

přeložila Jitka Soukopová

Obsah

Úvod

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

Závěr

Poděkování

*Pro ty, kteří tomu věřili.
Od začátku až do konce.*

Úvod

V Grave kolovalo mnoho příběhů.

Šeptané historky, pohádky na dobrou noc... Povídačky vyprávěné polohlasem za temných večerů. Ta nejznámější byla o slzotvůrci.

Vyprávěla o jednom vzdáleném, dávném místě.

O světě, kde nikdo neuměl plakat a lidé tam žili bez duše, bez citů. A v tom světě, skrytý přede všemi, ve své nekonečné samotě, žil muž zahalený do stínů. Osamělý umělec, bledý a shrbený, který svými očima průzračnými jako sklo dokázal ronit křišťálové slzy.

Lidé za ním chodili a prosili ho, aby jim umožnil plakat, aby mohli okusit alespoň špetku citů – protože v slzách se skrývá láska i bolestné odloučení. Slzy jsou tím nejhlubším vyjádřením duše, a ještě víc než radost a štěstí nám dávají pocit, že jsme opravdu lidmi.

A umělec jim vyhověl.

Vkládal lidem do očí svoje slzy se vším, co obsahovaly, a lidé plakali: plakali pláčem zlosti, zoufalství, bolesti i úzkosti.

Pláčem srdcervoucí vášně i rozčarování. Lidé ronili jeho slzy, které zaplavily celý svět a zbarvily ho těmi nejniternějšími, nejintenzivnějšími pocity.

„A hlavně pamatuj: slzotvůrci nemůžeš lhát,“ říkali nám vždycky tajemně nakonec.

Snad chtěli, aby nám bylo jasné, že musíme být poslušní. Že musíme být hodní. Snad proto, že nikdo se nerodí zlý. Že je pro nás přirozené být hodní, a takoví musíme být.

Ale byla to jen pohádka pro děti.

Nebo alespoň... tak ji chápali ostatní.

Ale já ne.

Protože já toho umělce neviděla zahaleného do stínů. Neviděla jsem ho jako
bledého a shrbeného mužíka s očima světlýma jako sklo.

Ne.

Já jsem totiž slzotvůrce znala.

Nový domov

*Ač zahalená v bolesti, byla stále
tou nejkrásnější a nejzářivější na světě.*

„Chtějí tě adoptovat.“

Nikdy v životě bych nevěřila, že uslyším takhle slova.

Už od dětství jsem po nich toužila tak moc, až jsem teď na chvíli měla pocit, že spím a všechno se mi jen zdá. Zase.

Jenže tohle nebyl hlas mého snu.

Byl to hrubý tón paní Fridgeové, smíchaný se špetkou nespokojenosti, kterou si nikdy neodpustila.

„Mě?“ zeptala jsem se nevěřícíně.

Podívala se na mě s úšklebkem.

„Tebe.“

„Jste si tím jistá?“

Její obtloustlé prsty sevřely propisku a já se pod jejím pohledem celá přihrčila.

„Ty jsi snad ohluchla?“ vyjela nazlobeně. „Nebo si myslíš, že jsem hluchá já? Pobyť na čerstvém vzduchu ti zalepil uši?“

Rychle jsem zavrtěla hlavou. Oči jsem měla vytřeštěné údivem.

To nebylo možné. Nemohlo být.

Nikdo nechtěl pubertáky. Nikdo nechtěl ty velké, nikdy, za žádných okolností... To byl prostě fakt. Fungovalo to trochu jako v psím útulku: všichni si brali štěňátka, protože jsou pěkná, nevinná, snadno vychovatelná. Nikdo nechtěl psy, kteří tam tvrdli už několik let.

A pro mě, která jsem pod touto střechou v podstatě vyrostla, to nebyla povzbudivá skutečnost. Dokud jsme byli malí, tak si nás alespoň přišli prohlédnout. Ale jak jsme postupně rostli, pohledy řídly a zbyla jen lítost, která nás navždy uvrhla mezi tyto čtyři zdi.

A teď... *Ted'*...

„Paní Milliganová s tebou chce chvilku mluvit. Čeká na tebe dole, tak jí ukaž náš domov a snaž se nic nepokazit. Svoje podivínské chování si nech pro sebe a při troše štěstí se ti povede se odsud dostat.“

Točila se mi hlava.

Když jsem po cestě dolů cítila, jak se mi šaty otírají o kolena, znovu jsem přemýšlela, jestli to není zase jen jedna z mých fantazií.

Byl to sen. Na konci schodů mě vítal příjemný obličej paní, která v rukou svírala kabát.

„Ahoj,“ usmála se a dívala se opravdu na mě, přímo mně do očí, jak se mi to už dlouho nestalo.

„Dobrý den...“ pípala jsem.

Řekla, že mě viděla v zahradě, když procházela železnou bránou: všimla si mě ve vysoké trávě mezi stromy a slunečními paprsky.

„Já jsem Anna,“ představila se, jen co jsme vykročily na obhlídku.

Měla jemný hlas, zklidněný věkem, a já jsem od ní nemohla odtrhnout pohled. Napadlo mě, jestli je možné být okouzleni zvukem nebo se zamilovat do něčeho, co jste právě slyšeli.

„A ty? Jak se jmenuješ?“

„Nika,“ odpověděla jsem a snažila se nedat najevo své rozrušení. „Jmenuju se Nika.“

Zvědavě se na mě dívala. Já jsem ani nevěděla, kam šlapu, tak moc se mi líbilo ji také pozorovat.

„To je opravdu zvláštní jméno. Víš, že jsem takové nikdy neslyšela?“

„No...“ uhnula jsem očima, „dali mi ho rodiče. Oni... byli to biologové. Nika je jméno motýla.“

Na maminku a tatínka jsem si vzpomínala jen matně, jako bych je viděla přes zamlžené sklo. Když jsem zavřela oči a zůstala v klidu, vybavily se mi jejich obličejce, které se na mě shora dívaly.

Bylo mi pět, když zemřeli.

Jejich láska byla jednou z mála věcí, co jsem si pamatovala – a právě ta mi zoufale chyběla.

„Je to opravdu nádherné jméno, *Nika*...“ Vyslovila moje jméno, jako by chtěla okusit jeho zvuk. „Nika,“ zopakovala rozhodně a pak nepatrně pokývla hlavou.

Podívala se mi do tváře a já se celá rozzářila. Pod jejím pohledem se moje kůže najednou zbarvila dozlatova, jako by ji její oči dokázaly rozsvítit. Nebylo to málo, ne pro mě.

Procházely jsme se po domově. Ptala se mě, jestli jsem tady dlouho, a já jí odpověděla, že jsem tu prakticky vyrostla. Byl krásný den, tak jsme se prošly i po zahradě podél popínavého břečťanu.

„Co jsi to dělala předtím... když jsem tě uviděla?“ zeptala se mezi řečí a ukázala na místo porostlé vysokou trávou.

Podívala jsem se tím směrem a instinktivně ucítila nutkání schovat ruce.

„Nech si pro sebe svoje podivínské chování,“ přikázala mi paní Fridgeová a její slova mi teď výstražně zněla v hlavě.

„Ráda trávím čas venku,“ řekla jsem pomalu. „Líbí se mi... živočichové, kteří tam žijí.“

„Tady jsou zvířata?“ zeptala se trochu naivně, ale to proto, že jsem to schválně nevysvětlila jasně.

„Jsou tady ta maličká...“ odpověděla jsem neurčitě a dávala pozor, abych nezašlápla cvrčka. „Ta, která často ani nevidíme...“

Trochu jsem se začervenala, když se naše pohledy střetly, ale ona se mě už na víc neptala. Zůstaly jsme v příjemném tichu, bylo slyšet jen zpěv sojky a šepot dětí, které nás pozorovaly z oken.

Řekla mi, že její manžel přijde každou chvíli. *Aby mě poznal*, dodala jsem v duchu. Moje srdce bylo lehoučké radostí, až se mi chtělo létat. Kdyby to bylo možné, všechny tyhle pocity bych někam zavřela a uchovala si je navždy. Schovala bych je do povlaku polštáře a v noci bych pozorovala, jak září jako blyštivá perla.

Už dlouho jsem se necítila tak šťastná.

„Jine, Rossi, ať se nepřerazíte,“ napomenula jsem vesele dvě děti, které se mezi námi prodraly a zavadily mi o sukni. Chichotaly se a vyběhly po starých rozvrzaných schodech.

Zachytila jsem pohled paní Milliganové a všimla si, že mě pozoruje se špetkou něčeho, co vypadalo jako... obdiv.

„Máš opravdu nádherné oči, Niko,“ řekla po chvíli, „víš o tom?“

Stud mi zalil tváře a já nevěděla, co říct.

„Určitě jsi to slyšela už mnohokrát,“ řekla taktně. Ale pletla se, nikdo v Grave mi takový kompliment nikdy nesložil.

Malé děti se mě často bezelstně ptávaly, jestli vidím barevně jako ostatní, nebo černobíle. Říkaly, že mám oči barvy nebe, které pláče, protože byly zvláště světle šedé a žíhané. Víím, že se mnohým zdály divné, ale nikdo mi nikdy neřekl, že by byly krásné.

Z té pochvaly se mi rozechvěly ruce.

„Já... Ne... Ale děkuji,“ zakoktala jsem neohrabaně. Vlídne se usmála. Potají jsem se štípla do hřbetu ruky a k mé nekonečné radosti jsem opravdu ucítila bolest.

Byla skutečná. Všechno bylo skutečné.

Ta žena byla opravdu tady.

Moje nová rodina... Život, který mi začne, až odsud budu pryč, pryč z Grave...

Vždycky jsem si myslela, že tu zůstanu zavřená ještě hodně dlouho. Další dva roky, až do mých devatenácti let – pokud nebylo stanoveno jinak, právě v tom věku se ve státě Alabama oficiálně dosahovalo dospělosti.

Ale teď už ne, už jsem nemusela čekat, až budu plnoletá. Byly vyslyšeny moje modlitby, aby si pro mě někdo přišel...

„Co to je?“ uslyšela jsem najednou paní Milliganovou.

Měla povznesený výraz a očima těkala kolem sebe.

V té chvíli jsem ji uslyšela i já. Nádhernou hudbu. Mezi oprýskanými stěnami plnými prasklin se rozezněly harmonické a hluboké tóny.

Andělská hudba se linula zdmi Grave, okouzlující jako píseň sirény, a já cítila, jak mi dráždí všechny nervy v těle.

Paní Milliganová se vzdálila, jako očarovaná šla za hudbou, a já jsem nemohla jinak než jít strnule za ní. Přišla ke vstupu do společenské místnosti a zastavila se.

Stála tam jak u vytržení a upřeně sledovala zdroj té neviditelné krásy: starý klavír, zapomenutý u zdi, který navzdory svému stáří stále ještě ladil.

Ale hlavně ty ruce... Ty bílé ruce s útlými zápěstími, které lehce a elegantně klouzaly po klávesách.

„Kdo...“, vydechla paní Milliganová po chvíli. „Kdo je ten chlapec?“

Zatnula jsem pěsti do látky šatů. Zaváhala jsem a on tam vzadu u zdi strnul.

Pomalou zvedl ruce nad klávesy a jeho rovná záda s úhlednými rameny se vyjímal proti zdi.

Potom beze spěchu, jako by to předvídal, *jako by to už věděl*, se otočil.

Objevila se před námi hříva hustých vlasů, černých jako havraní peří. Bledý obličej s výraznými lícními kostmi a dvě úzké oči černější než uhel.

A bylo to tady, to jeho nakažlivé kouzlo. Zákerná krása jeho obličejce, se světlými rty a rysy, které jako by byly pečlivě vytesané sochařským mistrem. Paní Milliganová zůstala beze slov.

Změřil si nás pohledem přes rameno, s divokými vlnitými vlasy podél výrazných tváří a jiskřivýma přivřenýma očima. Málem bych přísahala, že se dokonce usmál.

„To je Rigel.“

Vždycky jsem si nejvíc na světě přála mít rodinu. Modlila jsem se, aby se tam venku našel někdo, kdo by byl ochotný si mě vzít, dát mi možnost, kterou jsem nikdy neměla.

Bylo to příliš krásné, než aby to byla pravda.

I kdybych se nad tím zamyslela, stejně by mi to nedošlo. *Nebo... možná jsem nechtěla, aby mi to došlo...*

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se paní Milliganová.

Seděla vedle mě na zadním sedadle.

„Ano,“ přinutila jsem se k úsměvu. „Všechno je... super.“

Zatnula jsem pěsti v klíně, ale ona si toho nevšimla. Rozhlížela se kolem sebe a občas mi ukázala něco venku za oknem.

Skoro jsem ji neposlouchala.

Pomalu jsem stočila zrak na odraz v předním skle.

Vedle místa řidiče, na kterém seděl pan Milligan, se opěradla dotýkala hřívá černých vlasů.

Bez zájmu se díval z okna ven, s loktem na dveřích auta si pěsti podpíral čelo.

„Tam vzadu je řeka,“ slyšela jsem paní Milliganovou, ale ty černé oči nesledovaly místo, které ukazovala. Zorničky pod tmavými řasami neurčitě těkaly po krajině.

A náhle, jako by vytušil moje myšlenky, se mi podíval přímo do očí.

Naše pohledy se střetly v odrazu v zrcátku a ten jeho byl tak pronikavý, že jsem rychle sklopila zrak.

Znovu jsem se snažila soustředit na to, co povídala Anna. Kývala jsem hlavou, rychle mrkala a usmívala se, ale pořád jsem cítila ten znepokojivý pohled.

Po pár hodinách auto zpomalilo a zabočilo do čtvrti plné stromů.

Dům Milliganových byla malá cihlová vilka, podobná těm okolo. Měla bílý plot s poštovní schránkou a větrníkem zaraženým mezi dvěma sloupky.

V zadní zahrádce jsem zahlédla stromek s meruňkami a natáhla jsem krk, abych si ho lépe prohlédla. Ten koutek zeleně mě moc zajímal.

„Není to těžké?“ zeptal se pan Milligan, když jsem brala papírovou krabici s tou trochou věcí, které mi patřily. „Potřebuješ pomoc?“

Zavrtěla jsem hlavou a měla radost z toho, jak moc byl milý. Šel před námi.

„Pojďte za mnou. No, ten chodníček by potřeboval trochu opravit... pozor na tuhle cihlu, ať nezakopnete. Máte hlad? Chcete něco jíst?“

„Nech je, ať si nejdřív vybalí věci,“ řekla klidným hlasem Anna a on si posunul brýle na nose.

„Ano, jistě, jistě... Určitě jste unavení, co? Pojdte...“

Otevřel dveře domu. Všimla jsem si rohožky u prahu s nápisem „Home“ a srdce se mi rozbušilo.

Anna jemně pokynula hlavou. „Pojď dál, Niko.“

Vešla jsem do úzké chodbičky.

První, co upoutalo mou pozornost, byla vůně.

Nebyl to pach plísně, kterou jsme měli v pokojích v Grave, ani zápach vlhkosti, která dělala mokré skvrny na omítce stropů.

Byla to zvláštní vůně, intenzivní, taková... intimní. Bylo v ní něco neobyčejného a já si uvědomila, že to byla ta stejná vůně, kterou voněla i Anna.

Pozorovala jsem vnitřek domu a do očí se mi draly slzy. Tapety byly trochu ošoupané, na zdech visely tu a tam obrázky, na stole ležela krajková dečka, vedle ní miska na klíče. Bylo to tu tak krásně osobní a zabydlené, že jsem zůstala stát na prahu a nebyla schopná se pohnout dál.

„Není to tu moc velké,“ špitl pan Milligan a podrbl se na hlavě. Ale já jsem ho vůbec neposlouchala.

Bože, ten dům... byl perfektní.

„Pokoje jsou nahoře.“ Anna stoupala po úzkých schodech a já jsem toho využila, abych se tajně mrkla na Rigela.

Nesl v podpaží svou krabici s věcmi a rozhlížel se kolem sebe se sklopenou hlavou: očima přejížděl po zdech, ale jeho tvář neznačila žádné emoce.

„Klausí?“ zavolal pan Milligan. „Kam se asi schoval?“ Slyšela jsem ho, jak se vzdaluje, zatímco my jsme vycházeli do prvního patra.

Byly tam dva volné pokoje.

„Tohle byl druhý obývák,“ řekla Anna a otevřela dveře místnosti, která měla být můj pokoj. „Pak se z něho stal pokoj pro hosty, kdyby třeba přišel nějaký kamarád...“ zadržla se v řeči, rychle zamrkala a donutila se k úsměvu. „To je jedno... Prostě, teď je tvůj. Líbí se ti? Kdybys chtěla něco změnit nebo přemístit, cokoli...“

„Ne...“ zašeptala jsem na prahu pokoje, který byl konečně jen *můj*.

Už žádné společné ložnice a rolety, co propouštěly světlo za svítání, už nikdy ta zaprášená ledová podlaha nebo smutné šedivé zdi.

Byl to menší pokojík s pěknou parketovou podlahou a velikým zrcadlem s kovovým rámem. V otevřeném okně se ve větru jemně pohupovaly lněné závěsy a na posteli pod červeným přehozem vykukovalo sněhobílé prostěradlo. Ještě

jsem měla krabici pod paží, ale musela jsem jít pohladit ten bělostný kousek postele. Ujistila jsem se, že paní Milliganová není v dohledu, pak se vmžiku sehnula a přičichla k povlečení: svěží vůně pracího prášku mi pronikla do nosu a já zavřela oči, abych ji zhluboka vdechla. Byla tak sladká...

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Stále mi nedocházelo, že celý tento prostor je pouze můj. Postavila jsem krabici na noční stolek, otevřela ji a rukou zašátřala na dně. Vytáhla jsem plyšáka ve tvaru housenky – byla zašedlá a odrbaná, ale byla to jediná vzpomínka, co mi zůstala po mamince a tatínkovi –, a položila ji doprostřed polštáře.

Pozorovala jsem ten polštář a oči mi musely zářit.

Můj...

Pak jsem poukládala na místo těch pár věcí, co jsem měla. Na věšák jsem jedno po druhém pověsila trika, svetr plný žmolků, kalhoty, zkontrolovala jsem ponožky a ty nejděravější nacpala do zadní části šuplíku, aby si jich nikdo nevšiml.

Když jsem šla dolů, a ještě se znovu podívala na dveře svého pokoje, říkala jsem si, jestli tou krásnou vůní, která byla všude kolem, budu brzy vonět i já.

„Určitě nechcete nic k jídlu?“ zeptala se znovu Anna a dívala se na nás s pochopením. „Třeba něco malého...“

Poděkovala jsem a odmítla. Po cestě jsme se totiž stavili v rychlém občerstvení, a ještě jsem se cítila sytá. Ona ale nevypadala moc přesvědčeně; chvílku se na mě koukala, a pak se podívala za mě.

„A co ty, Rigele...?“ zaváhala. „Říkám to správně? Rigel, že?“ zopakovala jméno, jak se píše.

On kývl a stejně jako já jídlo s díky odmítl.

„Dobře...“, vzdala se. „Kdyby něco, máme sušenky a v lednici je mléko. Jestli si teď chcete jít odpočinout... Jo, náš pokoj je ten úplně vzadu na druhé straně chodby. Kdybyste cokoli potřebovali...“

Záleželo jí na nás.

Záleželo jí na nás, došlo mi najednou v návalu radosti, záleželo jí na tom, jestli jím, jestli nejím, jestli mi něco nechybí...

Ji to doopravdy zajímalo, ne jako paní Fridgeovou, která se starala jen o to, aby prošla kontrolou sociálky, kdy jsme se před vedením museli ukázat všichni čistí a s plným břichem.

Ne. Jí na nás vážně záleželo...

Když jsem šla po schodech nahoru a rukou přejížděla po zábradlí, napadlo mě, že půjdu v noci dolů a dám si sušenky u kuchyňské linky, jak jsem to viděla

v televizi ve filmech, na které jsme se tajně dívali škvírou ve dveřích, když paní Fridgeová usnula v křesle.

Uslyšela jsem kroky a otočila se.

Na schodech se objevil Rigel. Obrátil se ke mně zády, ale z nějakého důvodu jsem si byla jistá, že mě viděl.

To mi připomnělo, že v tomto krásném obrázku byl i on.

Že tento nový život, ať byl sebekrásnější a toužebně vymodlený, nebyl jen idylická růžová zahrada. Ne: na dně hrníčku byla černá usazenina, spálenina, popel z cigarety.

„Rigele.“

To jméno se mi vydralo z úst, šeptem, ale nemohla jsem to zarazit. Zastavil se uprostřed prázdné chodby a já jsem zaváhala.

„Teď když...“

„Teď když... co?“ zeptal se tím svým tónem, tím svým dvojsmyslným, ale uhlazeným způsobem, a tak jsem přece jen pokračovala.

„Teď když jsme tady my dva, spolu,“ řekla jsem směrem k jeho zádům, „já... chtěla bych, aby to fungovalo.“

Aby to všechno fungovalo, i když tady byl i on a já jsem s tím nemohla nic dělat. I když to byl on, ta černá usazenina, a já si jen přála, aby mi nezničil můj krásný obrázek... Zoufale jsem toužila po tom, aby se můj kouzelný sen nerozplynul.

Na chvílku zůstal stát: pak, bez jediného slova, vykročil ke dveřím svého pokoje. Cítila jsem, jak mi těžknou ramena.

„Rigele...“

„Nechod do mého pokoje,“ zasyčel. „Ani teď, ani nikdy.“

Pochopila jsem, že moje dobře míněná žádost nebyla vyslyšena.

„To má být výhrůžka?“ zeptala jsem se opatrně, zatímco sahal po klice.

Otevřel dveře a pak se zarazil: otočil hlavu a změřil si mě pohledem. Než se zavřel v pokoji, zahlédla jsem v jeho tváři nebezpečně škodolibý úsměv.

Tak takhle to bude.

„To má být dobrá rada, *můro*.“

Ztracená pohádka

Někdy je osud jako cesta v mlze.

Náš dětský domov se jmenoval Sunnycreek Home.

Stál na konci rozbité cesty ve slepé ulici, na zapomenutém předměstí malého města v jižní části státu Alabama. Byl pro takové nešťastné děti jako já, ale nikdo mu neřikal jeho pravým jménem.

Všichni ho nazývali urážlivě Grave, *hrob*, a stačilo málo, aby člověk pochopil proč: každý, kdo tam skončil, byl odsouzen k zániku a beznaději, přesně jako ta rozbitá slepá ulice, co tam vedla.

V Grave jsem cítila mříže vězení.

Během všech těch let jsem každý den toužila po tom, aby si mě někdo odvedl. Aby se mi podíval do očí a vybral si mě, právě mě, ze všech dětí, co tam byly. Aby mě chtěl takovou, jaká jsem, i když to nebylo nic moc. Ale nikdo si mě nikdy nevybral. Nikdo mě nechtěl, nikdo si mě ani nevšiml... Vždycky jsem byla neviditelná.

Ne jako Rigel.

On nepřišel o rodiče tak jako většina z nás. Jeho rodinu nepostihla žádná katastrofa, když byl malý.

Našli ho před bránou dětského domova, v proutěném koši, bez dopisu a beze jména, opuštěného uprostřed noci, jenom hvězdy ho hlídaly, velké zářivé hvězdy. Byl asi týden starý.

Pojmenovali ho Rigel, po té nejjasnější hvězdě ze souhvězdí Orionu, které tu noc zářilo jako pavučina diamantů na sametově černé obloze. Příjmením Wilde dovršili formality v jeho rodném listě.

My z domova jsme si mysleli, že se narodil venku. Jeho vzhled tomu rozhodně napovídá: z té noci mu zůstala bledá kůže měsíčního svitu a temné oči někoho, kdo nemá strach ze tmy.

Už odmalička byl Rigel chloubou dětského domova.

Syn hvězd, tak o něm mluvila první vychovatelka; tolik ho zbožňovala, že ho naučila hrát na klavír. Věnovala se mu celé hodiny, s trpělivostí, kterou nikdy neměla pro nás ostatní, a notu po notě z něj dělala výjimečné dítě, které zářilo mezi šedými zdmi domova.

Rigel byl hodný a šikovný, měl perfektní zuby, vždycky samé jedničky a od vychovatelky tajně dostával bonbóny před večeří.

Dítě, které by si všichni přáli.

Ale já jsem věděla, že je to jinak. Naučila jsem se vidět do něj, pod jeho úsměv, pod bledé rty, pod jeho masku dokonalosti, kterou přede všemi nasazoval.

Protože uvnitř sebe nosil noc a v duši skrýval temnotu, ze které ho v dětství vytrhli.

Rigel se ke mně vždycky choval divně.

Nikdy jsem ale nepřišla na to proč.

Jako kdybych udělala něco, čím jsem si zasloužila jeho chování, jeho mlčení, se kterým mě jako dítě z dálky pozoroval. Všechno to začalo jednoho obyčejného dne, ani si přesně nevzpomínám, kdy to bylo. Prošel kolem mě a shodil mě na zem, až jsem si odřela kolena. Seděla jsem na zemi s nohama u brady a oprašovala ze sebe trávu, ale když jsem se na něho podívala, neviděla jsem ani náznak lítosti. Jen tam stál a upřeně pozoroval můj stín na zdi plné prasklin.

Rigel mě taky tahal za oblečení, škubal mi vlasy a rozplétal copy; strhával mi mašle a ty pak padaly k jeho nohám jako mrtví motýli a já jsem přes slzy vždycky zahlédla ten krutý úsměv a utíkala od něho pryč.

A přece se mě nikdy nedotkl.

Po všechny ty roky na mě ani jedinkrát nesáhl. Jen na oblečení, na vlasy... Strkal do mě, tahal za šaty, až mi vytahal rukávy, ale nikdy mi nezanechal ani stopu na kůži, jako by si dával pozor, aby na mně nezůstaly důkazy jeho viny. Nebo ho snad odpuzovaly moje pihy? Možná jsem se mu tak hnusila, že na mě nechtěl sahat.

Rigel trávil spoustu času o samotě, jen výjimečně si hrál s ostatními dětmi.

Ale pamatuju si, že jednou, to nám bylo asi patnáct let... Do Grave přišel nový kluk, takový blondáček, kterého měli za pár týdnů přesunout do pěstounské péče. Skoro hned si začal rozumět s Rigelem – ten blondáček byl, jestli je to vůbec možné, ještě horší než on. Byli pořád spolu, opření o oprýskané zdi, Rigel se zkříženýma rukama a zamračeným obličejem, jen oči se mu blýskaly nekalými plány. Nikdy jsem neviděla, že by se hádali.

Ale jednou ten nový kluk přišel na večeri s modrákem pod okem a nateklou tváří. Paní Fridgeová si ho zlověstně změřila pohledem a ječivým hlasem se ho zeptala, co se, k čertu, stalo.

„Nic,“ zamumlal a ani nezvedl oči od talíře. „Spadl jsem ve škole.“

Ale bylo mi jasné, že to nebylo „nic“. A když jsem se podívala na Rigela, všimla jsem si, jak sklonil hlavu, aby se schoval před ostatními. A uviděla jsem *úsměv*, ten nepatrný úšklebek prosvítal jako prasklina v té jeho perfektní masce.

A jak dospíval, byl čím dál krásnější. Tolik, že mi bylo zatěžko to přiznat.

Nebyl něžný, jemný, ani milý.

Ne...

Každý pohled na Rigela člověka znejistil. Přitahoval pozornost jako trosky hořícího domu, jako vrak nabouraného auta u kraje silnice. Byl krutě krásný, a čím víc se člověk snažil na něho nedívat, tím víc se mu záryval do paměti. Zalézal pod kůži, jako zhoubná skvrna zalezl až do masa.

Tohle byl on: okouzující, samotářský, záluďný.

Noční můra oblečená do našich nejtajnějších snů.

To ráno jsem se probudila a cítila se jako v pohádce.

Čisté povlečení, příjemná vůně a matrace, ve které mě netlačily pružiny. Nemohla jsem si přát víc.

Ještě rozespálá jsem se posadila; útulný pokoj celý pro mě mi dodával pocit štěstí, jaké jsem za celý život nepoznala.

Jenže okamžik nato mi jako tmavý mrak skočilo na mysl, že jsem v té pohádce jen napůl. Že tam je ten černý kout, to spálené místo, kterého se nemůžu nijak zbavit...

Zavrtěla jsem hlavou. Položila jsem si dlaně na víčka a silou si třela oči, abych zahнала chmurné myšlenky.

Nechtěla jsem na to myslet. Nechtěla jsem dovolit nikomu, natož jemu, aby tu pohádku zničil.

Moc dobře jsem věděla, jak to funguje, než abych si dělala iluze, že jsem definitivně zakotvila v novém domově.

Všichni si mysleli, že adopce znamená šťastný konec, kdy se po několika hodinách v nové rodině automaticky stáváte jejími členy.

Takhle to ale vůbec nebylo: leda tak u štěňátek z útulku.

Opravdová adopce byl mnohem delší proces. Předcházelo mu období pobytu s novou rodinou, aby se ukázalo, jestli je soužití možné a jestli jsou vztahy se všemi členy rodiny v pořádku. Říkali tomu „předadopční pěstounská péče“.

Během této doby nebylo neobvyklé, že vyšly na povrch neshody a problémy, které znamenaly vážnou překážku pro rodinný soulad, a tak měla rodina dost času se rozhodnout, zda pokračovat, nebo ne. Bylo to důležité období. Jenom když šlo všechno hladce, když nebyl žádný zádrhel, tak rodina pokračovala v adopci.

Proto jsem se ještě nemohla považovat za jejího člena. Bylo to poprvé, co jsem prožívala nádhernou, ale velmi křehkou pohádku, která se mi mohla pod rukama roztrítit jako sklo.

Budu hodná, slíbila jsem znovu sama sobě. *Budu hodná, a všechno půjde dobře*. Udělala bych cokoli, aby to fungovalo. *Cokoli...*

Sešla jsem dolů skálopevně rozhodnutá, že si tuhle příležitost nenechám nikým zničit.

Domek byl malý, takže jsem kuchyni našla lehce; hlasy, které jsem zaslechla, vycházely právě odtud, a tak jsem se za nimi váhavě vydala.

Když jsem stanula na prahu kuchyně, zůstala jsem jako přimražená.

Manželé Milliganovi seděli spolu u stolu, ještě v pyžamech a v sešlapaných pantoflích.

Anna se smála, prsty se dotýkala kouřícího hrníčku, pan Milligan sypal cereálie do keramické misky a na rtech měl ospalý úsměv.

A přímo mezi nimi seděl Rigel.

Černň jeho vlasů jako by mě udeřila přímo mezi oči. Musela jsem několikrát zamrkat, abych se přesvědčila, že se mi to nezdá. Něco jim vyprávěl, byl u toho uvolněný a tmavá, divoká kštice zvýrazňovala jeho obličej.

Milliganovi ho nadšeně poslouchali a v jednom okamžiku se oba zároveň rozesmáli, když pronesl něco vtipného. Jejich veselý smích mi zněl vzdáleně v uších, jako bych od nich byla na míle daleko.

„Jé, Niko,“ otočila se ke mně Anna, „dobré ráno!“

Maličko jsem se schoulila do sebe; jejich pohledy byly upřené na mě a já se tu cítila navíc. Přestože jsem sem přišla teprve včera a ještě jsem je ani neznala. A přestože tam mezi nimi neměl sedět on, ale já.

Rigelovy černé zorničky zabloudily směrem ke mně. Nemusel čekat na můj pohled, jako by už věděl, že se na něho dívám. Všimla jsem si, jak se koutek jeho úst nepatrně stočil do ironického úšklebku. Naklonil hlavu a s ledovým klidem se usmíval.

„Dobré ráno, Niko.“

Po těle mi naskočila husí kůže. Nedokázala jsem se pohnout ani odpovědět a čím dál víc jsem cítila, jak se ztrácím v temnotě.

„Vyspala ses dobře?“ pan Milligan mi přisunul židli. „Pojď se nasnídat!“

„Trošku jsme se tady seznamovali,“ řekl a já se znovu podívala na Rigela, který mě teď pozoroval jako nějaký obraz zasazený mezi ty dva živé dospělé.

Váhavě jsem si sedla, zatímco pan Milligan doléval sklenici naprosto spojojenému Rigelovi, který se na něj usmíval. Připadalo mi, že sedím v bodláčí.

Budu hodná. Pozorovala jsem Milliganovy, jak se baví, tam přede mnou, *budu hodná*, blikalo mi v hlavě jako výstražné světlo, *budu hodná, slibuju...*

„Tak jak se cítíš první ráno u nás, Niko?“ zeptala se Anna, milá i takhle po ránu. „Jsi nervózní ze školy?“

Pokusila jsem se zahnat své obavy někam daleko do rohu, ale nechtěly mě opustit.

„No... ne,“ snažila jsem se uvolnit. „Nejsem ... Já chodím do školy ráda.“

To byla pravda.

Škola byla jednou z mála záminek, kdy jsme mohli opouštět Grave. Do veřejné školy jsme chodili pěšky a já jsem vždycky šla pěkně zpříma, pozorovala mraky a namlouvala si, že jsem stejná jako ostatní – představovala jsem si, že nastoupím do letadla a poletím daleko, ke svobodě.

To byl... jeden z mála vzácných okamžiků, kdy jsem si připadala skoro normální.

„Už jsem mluvila s paní sekretářkou,“ oznámila nám Anna. „Paní ředitelka vás uvítá. Škola přijala vaši přihlášku a ujistili mě, že můžete nastoupit hned. Víím, že je to všechno narychlo, ale... doufám, že to půjde dobře. Jestli chcete, můžete požádat, aby vás dali do stejné třídy,“ dodala.

Vlídně se na mě podívala a já se přinutit nedat najevo nepříjemné pocity. „Ach, ano... děkujeme.“

Ale cítila jsem na sobě upřený pohled. Zahlédla jsem Rigela, jak na mě zírá: jeho zorničky pod pravidelným obočím se mi zapichovaly přímo do tváře.

Uhnula jsem očima, jako bych se spálila. Potřebovala jsem utéct, a tak jsem se s výmlouvou oblékání zvedla od stolu a odešla z kuchyně.

Zatímco jsem se vzdalovala a už nás dělilo několik zdí, něco mi dál svíralo žaludek a moje myšlenky byly zakalené tím jeho pohledem.

„Budu hodná,“ zašeptala jsem se staženým hrdlem. „*Budu hodná... přísahám...*“

Ze všech lidí na světě byl on ten poslední, koho jsem tady chtěla.

Přestane mě někdy štvát?

Nová škola byla šedá hranatá budova.

Zastavili jsme u chodníku a kolem auta rychle přeběhlo pár opozdílů. Pan Milligan si na nose upravil velké brýle a pak položil ruce na volant, jako by

nevěděl, kam jinam je má dát. Zjistila jsem, že se mi líbí pozorovat jeho chování: byl klidný a neobratný, a asi proto ve mně vzbuzoval tolik empatie.

„Anna pro vás potom přijede.“

Rozbušilo se mi srdce při představě, že tady venku bude někdo jen pro mě, připravený mě odvézt domů. Ze zadního sedadla a s obnošeným batůžkem v klíně jsem horlivě přikývla.

„Děkujeme, pane Milligane.“

„Ach, můžeš... můžete mi říkat Normane,“ odpověděl, když jsme vystupovali, a trochu mu zčervenaly uši. Dívala jsem se, jak jeho auto mizí na konci ulice. Pak jsem za sebou uslyšela kroky.

Otočila jsem se a viděla, že Rigel jde sám ke vchodu do školy.

Jeho štíhlá postava s širokými rameny se pohybovala jistě a sebevědomě, vyzařovala z něho stále jakási magická přirozenost a našlapoval s takovou lehkostí, až se zdálo, že se povrch země přizpůsobuje jeho chůzi.

Vešla jsem do dveří za ním, jenže popruh batohu se mi zachytil za kliku: trhlo to se mnou a s vytrěštěnými očima jsem zády vrazila přímo do kluka, který vcházel po mně.

„Do pr...“ uslyšela jsem a otočila se. Naštvaně ustoupil a pod paží si urovnal několik knih.

„Promiň,“ pípla jsem. Kamarád, který stál za ním, ho loktem štouchl do zad.

Upravila jsem si vlasy za uši, ale když se naše pohledy setkaly, naštvání z jeho tváře zmizelo. Znehybněl, jako by ho můj pohled očaroval.

V tom okamžiku upustil všechny knihy, které držel pod paží.

Spadly mu k nohám pěkně do stříšky, a když jsem viděla, že se dál nehýbe, sehnula jsem se a začala je sbírat.

S pocitem viny, že jsem do něho narazila, jsem mu je podala a přitom si všimla, že mě celou tu dobu pozoroval.

„Díky...“ usmál se a pomalu mě přešel pohledem, až jsem se začervenala. Bylo vidět, že se baví, snad mě i schválně provokoval.

„Jsi tu nová?“ zeptal se.

„Robe, pojd,“ pobídl ho kamarád, „už je strašně pozdě.“

Ale on nevypadal, že by se mu chtělo jít, a já jsem ucítila mravenčení zezadu na krku: pichlavý pocit, jako by mě do něj bodali jehlou.

Rychle jsem se to zlé tušení snažila zahnat; udělala jsem několik kroků zpět a se skloněnou hlavou zamumlala: „Já... musím už jít.“

Přišla jsem ke studijnímu oddělení, dveře byly otevřené a já doufala, že kvůli mně nemusela sekretářka čekat.

Teprve když jsem vešla dovnitř, zaznamenala jsem štíhlou postavu u stěny. Skoro jsem sebou cukla.

Rigel byl opřený o zeď a ruce měl založené na prsou. Jednu nohu měl pokrčenou tak, že se podrážkou boty dotýkal omítky, hlavu mírně skloněnou a díval se do země.

Byl vždycky mnohem vyšší než ostatní a tak nějak přirozeně budil respekt, takže i já jsem teď instinktivně o krok couvla. Naháněl mi strach, ať to byl jeho vzhledem nebo tím, co měl uvnitř.

Co dělal tam u zdi, když na druhé straně místnosti byla řada volných židlí? „Paní ředitelka už vás čeká.“

Sekretářka vystrčila hlavu z ředitelny a tím mě vytrhla z myšlenek.

„Pojďte.“

Rigel se odlepil od stěny a bez jediného pohledu prošel kolem mě. Vešli jsme dovnitř a dveře se za námi zavřely. Ředitelka, mladá, očividně přísná, ale pěkná žena, nás vyzvala, ať se posadíme na židle před jejím stolem; zkontrolovala naše dokumenty, položila nám pár otázek ohledně výuky v naší předešlé škole, a když pročítala Rigelovy papíry, vypadala, že ji obsah velmi zaujal.

„Telefonovala jsem do vašeho dětského domova...“ oznámila. „Ptala jsem se na váš školní prospěch... A byla jsem příjemně překvapená informacemi o vás, pane Wilde,“ usmála se a otočila list. „Výborné známky, perfektní chování, nikdy žádná poznámka. Ideální student. Vaši učitelé o vás mluvili jen dobře.“ Se zalíbením se na něho podívala. „Bude nám ctí vás mít zde na Burnaby.“

Premýšlela jsem, jestli je nějaká šance, že pochopí, jak moc se plete, že ta chvála není odrazem skutečnosti. Protože učitelé nikdy neuměli vidět pod povrch, stejně jako všichni ostatní.

Kéž bych měla odvahu to říct.

Ale Rigel se usmál tím svým uhlazeným způsobem a já jsem si říkala, jak to, že lidé nepoznají, že jeho oči říkají ve skutečnosti něco úplně jiného. Že zůstávají temné, neproniknutelné a lesknou se jako nože.

„Třídní učitelky se o vás postarají,“ řekla ředitelka. „V každém případě, jestli chcete, můžete požádat o přeložení do stejné třídy, od zítřka.“

Doufala jsem, že si tu poznámku odpustí. Sevřela jsem okraje židle a naklonila se vpřed, ale on mě předběhl.

„Ne.“

Zamrkala jsem a otočila se. Rigel vykouztlil jeden z těch svých úsměvů a pramínek vlasů mu spadl přes tmavé obočí.

„To není potřeba.“

„Jste si jistí? Pak už to nebude možné změnit.“

„Určitě. Budeme spolu trávit až moc času.“

„Výborně,“ uzavřela to ředitelka, když viděla, že nic neříkám. „Můžete jít do tříd, pojdte za mnou.“

Odrhla jsem oči od Rigela, vstala jsem, vzala batoh a šla za ní.

„Dvě studentky posledního ročníku na vás čekají venku. Pěkný den.“

Zavřela se v ředitelně a já přešla celou místnost, aniž bych se ohlédla. Musela jsem od něho pryč a také bych to udělala, ale na poslední chvíli převládł jiný instinkt. Nemohla jsem to zastavit, moje tělo se otočilo přímo k němu.

„Co to mělo znamenat?“ Kousla jsem se do rtu. Právě jsem položila zbytečnou otázku a neměla jsem zapotřebí vidět jeho ironicky zvednuté obočí, abych si to uvědomila. Ale potřebovala jsem vědět, co zlého má zase v úmyslu. Nevěřila jsem, že by mě nechtěl něčím potrápít.

„Co?“ Rigel naklonil hlavu a vedle té jeho obří postavy jsem se cítila ještě víc bezvýznamná. „Snad sis vážně nemyslela... že bych chtěl být s tebou ve třídě?“

Sevřela jsem rty a litovala, že jsem něco říkala. Z jeho intenzivního pohledu se mi stáhl žaludek a jeho ironie mě páčila na kůži.

Bez jediného slova jsem vzala za kliku a chtěla otevřít dveře. Ale něco mě zarazilo.

Za mým ramenem se objevila ruka a přirazila mi dveře před nose: ztuhla jsem. Viděla jsem štíhlé prsty na dřevě a každá buňka mého těla si uvědomovala jeho blízkost.

„Zdaleka se mi vyhybej, *müro*,“ pohrozil. Ucítila jsem jeho teplý dech ve vlasech a celá se naježila. „Rozumíš?“

Hroživé napětí vyzařující z jeho těla mě paralyzovalo. *Drž se ode mě daleko*, chtěl tím říct, ale byl to právě on, kdo mě tu držel u dveří, dýchal na mě, nedovoloval mi odejít...

Předběhl mě a já jsem ho rozmazaným zrakem bez hnutí pozorovala.

Kdybych mohla...

Kdybych mohla, jednou provždy bych ho vymazala. Spolu s Grave, paní Fridgeovou a bolestí, která mě doprovázela celé mé dětství. Opravdu jsem si nepřála skončit ve stejné rodině jako on. Bylo to neštěstí. Jako kdybych byla odsouzená nést tíhu své minulosti a nikdy se doopravdy neosvobodit.

Co mám udělat, aby to pochopil?

„Ahoj!“

Ani jsem si nevšimla, že jsem vyšla ze studijního oddělení. Když jsem zvedla hlavu, čekal na mě zářivý úsměv.

„Já jsem s tebou ve třídě. Vítej na Burnaby!“

V chodbě jsem zahlédla Rigela, černé vlasy, které se pohupovaly v rytmu sebevědomé chůze. Ta holka, co ho doprovázela, ani nevěděla, kam šlape: okouzleně na něho zírala, jako kdyby novou žačkou byla ona, a společně zmizeli za rohem.

„Já jsem Billie,“ představila se moje průvodkyně. Podala mi ruku, pořád s tím šťastným úsměvem, a já ji stiskla. „A ty, jak se jmenuješ?“

„Nika Doverová.“

„Mikah?“

„Ne, *Nika*,“ zopakovala jsem a zdůraznila N. Zamyslela se s ukazováčkem na bradě.

„Aha, zdobnělina od Nikita!“

Zasmála jsem se. „Ne,“ zavrtěla jsem hlavou, „prostě jenom Nika.“

Její zvědavý pohled mi nebyl nepříjemný, na rozdíl od toho kluka, co na mě koukal předtím u vchodu. Měla upřímný obličej lemovaný kudrnatými vlasy barvy medu a zářivé oči, které jí dodávaly nadšený výraz.

Jak jsme šly chodbou, všimla jsem si, že mě pozoruje s velkým zájmem, a když se naše pohledy znovu setkaly, pochopila jsem proč: také ji zarazila zvláštní barva mých očí.

„Kvůli tvým očím, Niko,“ odpovídaly mi nejmenší děti, když jsem se jich ptala, proč se na mě tak upřeně dívají. „*Nika má oči barvy nebe, které pláče; velké, zářivé, jako šedé diamanty.*“

„Co to máš na prstech?“ zeptala se.

Podívala jsem se na konečky svých prstů oblepené náplastí.

„No...“ zakoktala jsem se a neobratně schovala ruce za záda, „to nic...“

Usmála jsem se a přemýšlela, jak změnit téma rozhovoru, zatímco v hlavě mi znovu zněla slova paní Fridgeové: „Nech si pro sebe svoje podivínské chování.“

„Takhle si aspoň nekoušu nehty,“ vyhrkla jsem. Ona tomu asi uvěřila, protože ihned zvedla obě ruce a hrdě mi ukázala své ohlodané nehty.

„A co je za problém? Já je mám okousané až na kost!“ Podívala se na svou ruku a začala ji studovat. „Moje babička říká, že si je mám namáčet do hořčice, to bych prý viděla, jak mě přejde chuť si je dávat do pusy. Ale nikdy jsem to nezkusila. Představa, že mám celé odpoledne ruce upatlané hořčicí, mi přijde trochu... no... divná. Co kdyby třeba zvonil pošťák?“

Neshody v názorech

*Gesta, stejně jako planety,
se řídí neviditelnými zákony.*

Billie mi stála první den po boku.

Škola byla veliká a bylo tam nabízeno plno aktivit, kterým se budu moct věnovat; ukázala mi učebny různých kurzů, doprovázela mě na hodiny a představila učitelům. Snažila jsem se jí moc nepřekážet, protože jsem nechtěla být na obtíž, ale ona mě naopak ujistila, že je moc ráda, že může být se mnou. Při těch slovech se mi srdce sevřelo takovou zvláštní radostí, kterou jsem nikdy předtím nepoznala.

Billie byla milá a ochotná, což byly dvě vlastnosti, které tam, odkud jsem přišla, nebyly moc časté.

Když zazvonilo na konec hodiny, vyšly jsme spolu ze třídy, ona si přes hlavu navlékla dlouhý kožený řemínek a uvolnila z pod něj své kudrnaté vlasy.

„Foták?“ sledovala jsem zvědavě předmět zavěšený na jejím krku a ona se radostně rozzářila.

„To je Polaroid! Nikdy jsi takový neviděla? Tenhle mi dali naši, to už je dávno. Já miluju fotky, mám jimi polepený celý pokojík! Babička říká, ať už ty fotky na zeď nelepím, ale pak je tam chodí oprašovat a píská si u toho... A nakonec zapomene, co mi říkala.“

Poslouchala jsem její štěbetání a dávala přitom pozor, abych do někoho nevrázila; nebyla jsem zvyklá na takový frmol, zato Billie si s tím nedělala těžkou hlavu: dál drmolila a vrážela skoro do všech.

„... strašně ráda fotím lidi, je zajímavé vidět výrazy obličejů zvěčněné na obrázku. Miki se vždycky obrátí na druhou stranu, když ji chci vyfotit. Je tak pěkná, že je to škoda, ale ona to nemá ráda... Jé, podívej, tamhle zrovna jde!“ Začala nadšeně mávat. „Miki!“

Pokoušela jsem se zhlédnout tajemnou kamarádku, o které mi vyprávěla celé dopoledne, ale než jsem ji stačila rozpoznat, Bille mě chytla za popruh batohu a táhla davem.

„Pojď, Niko! Pojď se seznámit!“

Snažila jsem se s ní držet krok, ale ostatní mi šlapali na nohy.

„Uvidíš, že se ti bude líbit!“ ujistila mě horlivě. „Miki umí být opravdu milá. Je tak citlivá! Už jsem ti řekla, že je to moje nejlepší kamarádka?“

Sotva jsem přikývla, už se mnou Billie zase škusbla a pobídla mě k rychlejšímu tempu. Když jsme se konečně prodraly blíž, rozeběhla se a skočila své kamarádce za záda.

„Nazdárek!“ vesele zacvrlikala. „Jaká byla hodina? Měli jste tělák společně s děčkem? Tohle je Nika!“

Postrčila mě dopředu, div že jsem nosem nevrazila do otevřených dvířek skříňky.

Na kovovém rámu se objevila ruka a zavřela je.

Je milá, říkala Billie, tak jsem si připravila úsměv.

Přede mnou se objevily dvě přehnaně nalíčené oči v atraktivním, poněkud špičatém obličejí, kolem něj husté černé vlasy a na nich kapuce široké mikiny. Do levého obočí byl zakousnutý piercing a pusa se hýbala přezvykovaním žvýkačky.

Miki na mě bez zájmu koukla, letmo mě přejela pohledem; potom si hodila batoh na rameno a zavřela skříňku s takovým prásknutím, až jsem nadskočila. Otočila se k nám zády a zmizela v chodbě.

„Neboj, tohle dělá vždycky,“ štěbetala Billie, když viděla, že stojím jak opařená s vykulenýma očima. „Skamarádit se s novými lidmi jí zrovna moc nejde. Ale uvnitř je velká citlivka!“

Uvnitř... jak moc hluboko?

Podívala jsem se na ni s obavami, ale ona pokračovala jakoby nic; vydaly jsme se k východu přes dav studentů, a když jsme vyšly ven, Miki tam stála. Nepřítomně zírala na stíny mraků pohybuující se na betonovém chodníku a kouřila cigaretu.

„To je dneska krásně!“ radostně povzdechla Billie a prsty přitom bubnovala o svůj fotoaparát. „Kde bydlíš, Niko? Jestli chceš, moje babička tě svezí. Dneska dělá karbanátky a Miki bude jíst u nás.“ Otočila se k ní: „Budeš jíst u nás, že?“

Miki znuděně přikývla a vyfoukla kouř. Billie se blaženě usmála.

„Tak co, půjdeš...“

Někdo do ní vrazil.

„Hele!“ obořila se na něj a třela si rameno. „To ti přijde normální? Au!“

Přeběhli další studenti a Billie se přitiskla k Miki.

„Co se tady děje?“

Něco nebylo v pořádku. Studenti běželi dovnitř, někteří se zapnutým mobilem připraveným v ruce, jiní s nevěřícím výrazem ve tváři. Vypadali něčím hodně rozrušení, něčím, co se chvělo ve vzduchu, a já přilepila záda ke zdi, vystrašená tím bláznivým shonem.

„Hej!“ štěkla Miki na kluka, co vypadal jako utržený ze řetězu. „Co se tu, sakra, děje?“

„Perou se!“ vykřikl a chystal si mobil. „U skříněk je rvačka!“

„Kdo se pere?“

„Phelps a ten nový kluk! Bože, ten mu dává nakládačku! Phelpsovi!“ burácel celý bez sebe. „Musím si to natočit!“

Vystřelil do budovy jako blesk a já zůstala bez dechu u zdi, oči vytřeštěné do prázdna.

Ten... nový kluk?

Billie objala Miki jako plyšovou hračku.

„Rvačku ne, prosím! Nechci to vidět... Který blázen by se odvážil prát s Phelpsem? Leda někdo *nenormální*... Niko!“ vyjekla. „Kam jdeš?“

Ale já už ji neslyšela, její hlas v té vřavě zanikl. Protlačila jsem se davem studentů, vmáčkla se mezi jejich záda a ramena, natěsnaná jako motýl v listech květin. Atmosféra byla hustá, téměř nedýchatelná. Zaslechla jsem zvuk úderů, ránu nějakého kovového předmětu a pak těžké žuchnutí na zem.

Dostala jsem se až k první řadě a řev mi burácel ve spáncích: strčila jsem hlavu pod něčí paži a s hrůzou spatřila to divadlo.

Dva kluci leželi na zemi, oba úplně nepřítelni. Ani je nešlo rozeznat, jak do sebe byli zakousnutí, ale já jsem jim nepotřebovala vidět do obličeje: černočerné vlasy se vyjímaly jako rozlitý inkoust.

Rigel byl nad tím druhým, zuřivě ho držel za triko a zrudlými klouby ruky sevřené v pěst ho masakroval. Oči mu blýskaly jako vyšinutému, až mi v žilách ztuhla krev a roztrásla jsem se strachem. Bil ho pěstmi, rychle a brutálně, jako smyslů zbavený, a ten druhý se pokoušel mu rány oplácet, divoce ho tloukl do hrudi, ale v Rigelově pohledu nebyl ani náznak slitování. Mezi výkřiky bylo slyšet skřípání chrupavek, dav burácel, povzbuzoval...

A najednou to ustalo.

Učitelé rozrazili shluk, vletěli mezi rváče a odtrhli je od sebe. Jeden popadl Rigela za límec a odtáhl ho pryč, další zaklekli toho na zemi, který se nenávistně díval po Rigelovi.

Při pohledu na něj jsem ztuhla. Teprve teď jsem ho poznala: byl to ten kluk z dnešního rána. Ten, do kterého jsem vrazila u vchodu, ten s knihami.

„Phelpsi, dnes jsi ve škole první den po dočasném vyloučení!“ křičel jeden z učitelů. „Tohle je tvoje třetí rvačka! To už je příliš!“

„To on!“ řval ten kluk vzteky bez sebe. „Já za to nemůžu! Dal mi pěstí jen tak!“

Učitel škulb s Rigelem o krok dozadu a já viděla, jak sklonil hlavu a pod rozčuchanými vlasy se mu na obličej objevil ostrý úšklebek.

„Byl to on! Podívejte se na něho!“

„Přestaňte!“ láteřil učitel. „Do ředitelny! Švihem!“

Táhli je za ramena a já jsem pozorovala totální odevzdanost, s jakou se Rigel nechával odvést: otočil hlavu a skoro uvolněně si odplivl do umyvadla, zatímco ten druhý kulhal za ním v pevném sevření učitele.

„A vy všichni, pryč odsud!“ křičel jeden z učitelů. „A schovejte ty mobily! O’Connore, nechám tě dočasně vyloučit ze školy, jestli ihned neodejdeš! Ostatní taky, jděte! Tady není nic k vidění!“

Zklamaní studenti se začali trousit k východu. Po chvíli zmizeli a já tam stála sama, křehká a bezbranná, a v očích mi zůstal jeho stín, to odhodlání ublížit, ublížit a *ublížit*, až do bezvědomí...

„Niko!“

Přiběhla Billie, za sebou vláčela Miki za popruh batohu.

„Bože, ty jsi mě vyděsila! Jsi v pořádku?“ zírala na mě vylekaná a vyvedená z míry. „Nemůžu tomu uvěřit, takže to byl tvůj brácha!“

Divně mě zamrazilo. Nedokázala jsem promluvit, nechápavě jsem se na ni podívala, jako kdyby mi dala facku. A v tom největším zmatku jsem si uvědomila, že mluví o Rigelovi.

Jasně... Billie neměla tušení, jak to je. Nevěděla, že máme odlišná příjmení, věděla jen to, co jim řekla ředitelka. Podle ní pocházíme ze stejné rodiny, jenže to, jak ho nazvala, zaskřípalo jako nehty po tabuli.

„On... On není...“

„Měla bys jít na studijní a počkat na něho,“ přerušila mě s očima plnými soucitu. „Páni, rvačka s Phelpsem hned první den... Ten ho asi zřídil!“

Byla jsem si jistá, že ten zbitý určitě není Rigel. Vybalil se mi opuchlý obličej toho druhého kluka, když je od sebe odtrhli.

Billie mě popostrčila: „Pojďme,“ řekla a obě mě doprovodily ke studijnímu oddělení. Nervózně jsem si mnula prsty. Jak bych mohla předstírat, že mám teď starost hlavně o jeho zdraví, když jsem ve skutečnosti ochromená děsem?

Jeho nepřítčný pohled jsem měla stále v živé paměti, tak jasně a výstražně. Byla to absurdní situace.

Za dveřmi se ozývaly zvýšené hlasy.

Ten napadený kluk ječel jako zběsilý a snažil se přednést svoji obhajobu, ale učitel řval ještě hlasitěji než on. V jeho hlase jsem postřehla zoufalou hysterii, pravděpodobně kvůli další rvačce, do které se namočil. Co mě však zaujalo nejvíc, byl šokovaný tón ředitelčina hlasu a to, co nevěřičně pronášela k Rigelovi: takový hodný student, perfektní, to není typ hochy, který by porušil kázeň. Ten by „nikdy nezačal něco tak vážného“, a napadený protestoval ještě hlasitěji, přísahal, že ho ani trochu neprovokoval, jenže z druhé strany panovalo tak významné ticho a žádná snaha o obranu, že to přímo křičelo svědectví o Rigelově nevině.

Po půlhodině se dveře otevřely a na chodbu vyšel Phelps.

Měl rozbitý ret a několik červených podlitin v obličejí. Nejdřív mě přešel nevšímavým pohledem, ale ve vteřině se zarazil a znovu se na mě podíval, jako kdyby si uvědomil, že už mě někde viděl. Nestačila jsem rozšířovat výraz jeho obličeje, protože učitel ho odtáhl pryč.

„Myslím, že tentokrát ho doopravdy vyloučí,“ zašeptala Billie a dívala se, jak mizí na konci chodby.

„Však by bylo načase,“ odvětila Miki. „Po té příhodě s holkama z prváku by zasloužil zavřít do chlívků.“

Klika cvakla podruhé.

Billie i Miki mlčely, když ze dveří vyšel Rigel. Na zápěstích měl naběhlé žíly a jeho magnetizující přítomnost stačila, aby se neodvážily promluvit. Jeho příchod nebylo možné ignorovat.

Teprve teď si nás všiml.

Ne, ne nás.

„Co ty tady děláš?“

Neunikl mi náznak překvapení v jeho rozhodném hlase. Díval se na mě zpříma a já nevěděla, co odpovědět. Nevěděla jsem ani, co tady dělám, proč na něho čekám, jako kdybych si o něho opravdu dělala starost.

Rigel mi řekl, abych se od něj držela daleko, zavrčel mi to u hlavy z takové blízkosti, že jsem ještě teď mezi myšlenkami slyšela jeho hlas jako ozvěnu.

„Nika se chtěla ujistit, že jsi v pořádku,“ zasáhla Billie a přitáhla tím jeho pozornost. Stydlivě se usmála a natáhla k němu ruku.

„Ahoj...“

On neodpověděl, a když se na ni díval, zastyděla se ještě víc. Tváře jí zčervenaly studem, podlehla drsnému kouzlu jeho černých očí.

A Rigel si toho všiml. Všiml si toho až moc dobře.

Věděl to dokonale. Věděl, jak je přitažlivá maska, kterou nosil, způsob, jakým ji nosil, a co v ostatních vyvolávala. Nosil ji na odiv vyzývavě a arogantně, jako by z něj pouhý fakt, že je obdařen takovým zlověstným šarmem, dělal výjimečnou osobnost zářící uhrančivým světlem.

Koutkem úst se podmanivě pousmál a Billie se před ním zdála být úplně maličká.

„Tak ty ses chtěla... ujistit,“ řekl posměšně a očima sklouzl ke mně, „že jsem... *v pořádku?*“

„Niko, nepředstavíš nám svého bratra?“ pípala Billie a já stočila pohled jinam.

„My nejsme příbuzní,“ vypadlo ze mě, skoro jako kdyby to za mě řekl někdo jiný. „Jen nás mají společně adoptovat.“

Obě se na mě otočily a já jsem se mu podívala zpříma do očí, odvážně, neuhnula jsem pohledem.

„On není můj bratr.“

Upřel na mě zrak, zlomyslně pobavený mým sebepřemáháním, se škodolibým úsměvem na rtech.

„Takhle to neříkej, Niko,“ vypustil jízlivě, „nebo to bude vypadat, že jsi za to *ráda.*“

Taky že jsem, naznačila jsem mu pohledem, když mě pozoroval se skloněnou hlavou a propíchoval mě těma temnýma očima.

Najednou se ozvala nějaká melodie. Billie vytáhla z kapsy mobil a zděsila se.

„Musíme jít, babička na nás čeká venku v autě. Už od ní mám zmeškaný hovor...“

Podívala se na mě a já přikývla.

„Uvidíme se zítra...“

Pousmála se a já se snažila taky, jenže jsem cítila, že mě Rigel stále pozoruje; až teď jsem si všimla, že Miki na něho kouká: schovaná v kapuci ho pečlivě studovala tím svým našťvaným pohledem.

Pak se otočila i ona a společně s Billie odešly chodbou.

„V jedné věci máš pravdu.“

Jakmile jsme osaměli, jeho hlas sklouzl tichem pomalu a ostře jako nehty po hedvábí. Sklonila jsem bradu, ale odvážila se na něho podívat.

Díval se do místa, kde právě zmizely moje nové kamarádky, ale už se neusmíval. Jeho oči se pomalu vrátily k těm mým, zlověstné jako dva projektily.

Přísahalaby bych, že jsem cítila, jak se mi zaryly do kůže.

„Já nejsem tvůj *bratr.*“

Toho dne jsem se rozhodla vymazat z mysli Rigela, jeho slova a jeho agresivní pohled. Abych se odreagovala, až do noci jsem si četla. Lampička na nočním stolku šířila po pokoji jemné a uklidňující světlo, které zahnal všechny moje obavy.

Když jsem se Anny zeptala, jestli si tu knížku můžu půjčit, překvapilo ji to. Byla to ilustrovaná encyklopedie, s nádhernými obrázky, ale ona se divila, že mě zajímá její téma.

Jenže mě přímo fascinovalo.

Prohlížela jsem si malá tykadla a křídélka průhledná jako křišťál a uvědomila si, jak moc se mi líbí ten lehoučkový pestrobarevný svět, kterého jsem se vždy dotýkala spoustou barevných náplastí.

Věděla jsem, jak divně to na ostatní působí. Věděla jsem, že jsem jiná.

Pěstovala jsem si svoji odlišnost jako tajnou zahradu, od které jenom já mám klíč, protože jsem věděla, že by mě ostatní stejně nemohli pochopit.

Ukazováčkem jsem pohladila zakulacené tělo berušky; pamatuji si, kolik přání jsem si jako malá vysnila, když jsem je pozorovala, jak mi odlétají z otevřených dlaní. Viděla jsem, jak balancují ve vzduchu, a já, bezmocná, jsem toužila udělat to stejně – zatřepat křídly a vylétnout ven, za zdi Grave...

Náhly zvuk mě vyrušil ze snění. Otočila jsem se ke dveřím. Pomyslela jsem si, že jsem se přeslechla, jenže vzápětí jsem to uslyšela znovu; jako kdyby něco škrábalo na dřevo.

Opatrně jsem zavřela encyklopedii a odhrnula peřinu. Pomalu jsem došla ke dveřím, stiskla kliku a vystrčila hlavu na chodbu. Ve tmě se něco pohnulo. U země se mihl malý stín, rychlý a tichý, pak se zastavil a zdálo se, že na mě čeká. Chvilíčku mě to něco pozorovalo, a než jsem se odhodlala vyjít z pokoje, zmizelo to dolů po schodech.

Zahlédla jsem něco jako hebký ocas, ale byl rychlejší než já. Ocitla jsem se v přízemí, v tichu a samotě, ale nikde už jsem nic neviděla. Povzdechla jsem si a vydala se zpátky nahoru, když vtom jsem si všimla, že se rozsvítilo světlo v kuchyni.

Že by byla Anna ještě vzhůru? Šla jsem se podívat, ale ihned jsem toho zalitovala. Když jsem otevřela dveře, spatřila jsem dvě oči, upřené přímo na mě.

Rigel.

Seděl tam, lokty opřené o stůl, tvář skloněnou, vlnité vlasy mu stínily obličej. V ruce něco držel a až po chvíli jsem poznala, že je to led.

Zůstala jsem jako zkamenělá.

Musela jsem si na to zvyknout. Na to, že ho budu pořád potkávat. Už jsme nebyli v Grave, ve velkých prostorách dětského domova, tohle byl malý dům a my tady bydleli spolu.

Jenže když šlo o něj, představa, že bych si zvykla, mi přišla nemožná.

„Neměla bys být ještě vzhůru.“

Jeho hlas, umocněný tichem, mi způsobil podél páteře husí kůži.

Bylo nám teprve sedmnáct let, a přece v něm bylo něco divného, co se dalo těžko vysvětlit. Neodolatelná krása a mysl schopná okouzlit kohokoli. Byl neuvěřitelný. Každý se nechal ošálit jeho půvabem a vlákat do pasti: vypadalo to, že se Rigel narodil s cílem tvarovat a ohýbat lidi jako železo. Naháněl mi strach, protože nebyl jako jiní kluci našeho věku.

Na okamžik jsem si ho představila dospělého a moje mysl se zděsila pohledu na obličej zlého muže se zničujícím půvabem a očima temnějšíma než noc...

„Máš chuť tady stát a civět na mě?“ řekl jízlivě a přitlačil si led na modřinu na krku. Naprosto klidný, s tím jeho panovačným chováním, které mě nutilo k útěku. Jako pokaždé.

Ještě než jsem se stačila vzpamatovat a zmizet, nadechla jsem se a promluvila.

„Proč?“

Rigel zvedl obočí.

„Proč co?“

„Proč ses nechal vybrat?“

Hleděl mi do očí jako někdo, kdo už dávno prozřel.

„A ty si myslíš, že jsem měl na výběr?“ zeptal se pomalu a studoval mě pohledem.

„Jasně,“ odpověděla jsem opatrně. „Zařídil sis to... Hrou na klavír.“ Jeho oči vyzařovaly téměř nesnesitelnou sílu, když jsem říkala: „Ty, kterého vždycky všichni chtěli, jsi nikdy nedovolil, aby si tě někdo odvedl.“

Do Grave nechodilo mnoho rodin. Dívali se na děti, studovali je jako motýly za sklem, nejmenší děti byly nejkrásnější a nejatraktivnější, ty si zasluhovaly největší pozornost.

Ale pak viděli jeho, hezký obličejík a uhlazené chování, a najednou zapomněli na všechny ostatní; pozorovali černého motýla a byli unesení vácným tvarem jeho očí, překrásnými sametovými křídly, výjimečnou elegancí, s jakou se mezi ostatními motýly pohyboval.

Rigel byl sběratelský kousek, takový, který neměl soupeře; nenesl na sobě bezvýznamnost ostatních sirotků, ale oblékal si ji, předváděl tu šedost jako oblek, který mu úžasně slušel.

A přece pokaždé, když ho chtěl někdo adoptovat, to vypadalo, že dělal všechno pro to, aby to překazil. Ničil věci, utíkal, zlobil. Takže zájemci nakonec odcházeli pryč, aniž by věděli, co dokážou vytvořit jeho prsty na té bílo-černé klávesnici.

Jenom ten den ne. Ten den hrál, schválně na sebe přitáhl pozornost.

Proč?

„Raději bys měla jít spát, *můro*,“ řekl posměšně. „Jsi ospalá a mluvíš z cesty.“

Tohle mi dělal pořád... Kousal mě slovy. Dělal to odjakživa. Nalomil mě nějakou provokací a pak mě rozdrtil svým úsměvem, takže jsem pochybovala o všem a nebyla si jistá už ničím.

Měla jsem jím pohrdat. Jeho povahou, jeho vzhledem, způsobem, jakým vždy dokázal všechno zničit. To jsem měla dělat, jenže... jedna moje část to nedokázala.

Protože já a Rigel jsme spolu vyrůstali, strávili jsme život za mřížemi stejného vězení. Zнала jsem ho od dětství a jedna část mé duše ho viděla už tolikrát, že nebyla schopná se oddělit tak, jak bych si přála. Byla jsem na něj svým zvláštním způsobem zvyklá. Jednoduše jsem si k němu vytvořila empatii jako k osobě, se kterou jsem strávila velký kus svého života.

Nikdy jsem nebyla schopná nenávidět. Přestože jsem k tomu měla důvod.

Možná, přes to všechno, jsem stále doufala, že tohle může být ta pohádka, po které jsem toužila...

„Co se stalo dneska s tím klukem?“ zeptala jsem se. „Proč jste se poprali?“

Rigel pomalu natočil hlavu. Asi ho zarazilo, že jsem ještě neodešla. Měla jsem pocit, že mě propaluje pohledem.

„*Neshody* v názorech. Nic, co by se tě týkalo.“

Jeho pohled jasně říkal, že mám zmizet, ale já jsem neodešla.

Nechtěla jsem odejít.

Bylo to poprvé, co jsem chtěla... udělat krok vpřed, ne dozadu. Ukázat mu, že přes to všechno jsem byla ochotná jít dál. *Zkusit to*. A když si přiložil led nad obočí a zkrivil tvář bolesti, vybavila se mi vzpomínka na vzdálený hlas.

„*Musíš jemně, Niko. Jemně, vždycky... Pamatuj si to*,“ říkal ten milý hlas.

Moje nohy se samy vydaly dopředu.

Když jsem vstoupila do kuchyně, Rigel ze mě nespustil svůj zlověstný pohled. Šla jsem ke dřezu, vzala jednu papírovou utěrku a namočila ji ve studené vodě; byla jsem si jistá, že nepřestal sledovat moje záda.

Pak jsem si před něho stoupla a s vlídným úsměvem mu podávala mokrou utěrku.

„Led je moc tvrdý. Dej si na čelo tohle.“

Zdál se být překvapený, že jsem neutekla. S pochybami se podíval na utěrku, odtažitý jako divoké zvíře, a když si ji nevzal, přiblížila jsem se, abych mu ji dala na čelo sama.

Neměla jsem čas dokončit pohyb: šlehl po mně očima a rychle uhnul. Pramen černých vlasů mu sklouzl ke spánku, jeho nenávistný pohled mě znehybnil.

„Tohle nedělej,“ zasyčel výhruzně, „neopovažuj se na mě sáhnout.“

„Nebude tě to bolet...“ zkusila jsem k němu znovu přiblížit ruku, ale tentokrát ji odstrčil pryč. Hrklo ve mně leknutím, když jsem viděla jeho oči: nepřítelne a plné zloby, jako dvě hvězdy, které místo světla odrážejí ledový mráz.

„Nesahej na mě ani náhodou. *Nikdy.*“

Zatnula jsem pěsti, vydržela jeho zlověstný pohled, který mě držel jako ve vězení, a zeptala se: „Jinak co?“

Židle zarachotila po podlaze.

Rigel ke mně vyletěl, až jsem leknutím zavravorala. Donutil mě couvat až ke kuchyňské lince, v hlavě se mi rozeznělo tisíc varovných signálů, zatímco jsem klopýtala pod jeho nohama, až jsem nakonec narazila do linky. Zvedla jsem hlavu a roztřesenýma rukama se pevně chytila mramorového okraje kuchyňské desky.

Temnýma očima mě držel v šachu. Blížkost jeho těla mě děsila, téměř jsem nedýchala, úplně pohlcená jeho stínem.

A pak... se nade mě naklonil.

Jeho obličej se přiblížil k mému a já ucítila na uchu jeho dech jako jedovatý vánek.

„*Jinak...* se neudržím.“

Jako by mi vítr foukl do vlasů, když mě neurvale odstrčil.

Led bouchl o stůl, slyšela jsem jeho vzdalující se kroky, ale já stála nehnutě jako socha, opřená o mramor.

Co to mělo znamenat?

Náplasti

*Citlivost je znak
šlechtné duše.*

Sluneční paprsky padaly mezi stromy jako zlaté provazy. Bylo jarní odpoledne, vzduch voněl květinami.

Za mými zády se tyčil Grave jako obrovský kolos. Ležela jsem v trávě a pozorovala oblohu s rozpaženýma rukama, jako kdybych ji chtěla obejmout. Tvář mě bolela a byla nateklá, ale nechtěla jsem ještě plakat, tak jsem se dívala na to nekonečno nade mnou a nechala se ukolébávat mraky.

Budu někdy žít svobodně?

Jemný zvuk přilákal mou pozornost. Zvedla jsem hlavu a zahlédla, že v trávě se cosi hýbá. Vstala jsem a opatrně se za tím plížila, rukama si přidržovala vlasy.

Byl to vrabec. Tenkýma nožkami hrabal v prachu, očička mu zářila jako černé kuličky, ale jedno křídlo měl nepřírozeně napnuté a nedařilo se mu vzlétnout.

Když jsem si k němu klekla, začal vydávat vysoký znepokojivý křik a mně bylo jasné, že jsem ho vyděsila.

„Promiň,“ zašeptala jsem rychle, jako by mi mohl rozumět. Nechtěla jsem mu ublížit, naopak, přála jsem si mu pomoci. Cítila jsem jeho zoufalství, jako by bylo moje vlastní: ani já jsem nemohla vzlétnout, i já jsem toužila utéct pryč, také jsem byla křehká a bezmocná.

Byli jsme stejní. Maličcí a bezbranní v obrovském světě.

Cítila jsem, že mu musím pomoci, a tak jsem k němu natáhla prsty. Byla jsem ještě malé dítě, ale chtěla jsem mu vrátit svobodu, jako kdyby to mohlo nějakým způsobem dát svobodu i mně.

„Neboj se...“ mluvila jsem k němu a doufala, že se tím uklidní. Byla jsem dost malá na to, abych věřila, že mi opravdu rozumí. Co dělat? Budu schopná mu pomoci? Zatímco on se zoufale snažil přede mnou utéct, mně se vynořily v paměti vzpomínky.

*„Musíš jemně, Niko,“ šeptal mamčin hlas. „Jemně, vždycky... Pamatuji si to.“
Její krásné oči mi zůstaly pevně vyryté ve vzpomínkách.*

Něžně jsem vzala vrabečka do dlaní, abych mu neublížila. Nenechala jsem ho utéct, ani když mě kloval do prstů, ani když mi jeho ostré drápky rozdrásaly ruce.

Přitiskla jsem si ho k hrudi a slíbila mu, že alespoň jeden z nás se dostane na svobodu.

Vrátila jsem se do budovy dětského domova a ihned požádala o pomoc Adelínu, jednu holčičku starší než já, a prosila ji, aby nevyzradila můj nálezný vzhovatelce: její krutosti jsem se obávala víc než čehokoli jiného.

Společně jsme mu udělaly dlahu z dřevěné tyčinky od zmrzliny, kterou jsem vyhrabala z odpadkového koše, a během dalších dnů jsem mu do tajné skrýše neúnavně nosila drobečky od našich jídel.

Ještě mnohokrát mě kloval, ale nikdy jsem se nevzdala.

„Vyléčím tě, uvidíš,“ slibovala jsem mu s polštářky prstů zrudlými a bolestivými, zatímco on si čechral pírka na hrudi. „Neboj se...“

Dívala jsem se na něho celé hodiny, z určité vzdálenosti, abych ho nevyplašila.

„A budeš létat,“ šeptala jsem, „jednoho dne odletíš a budeš volný. Ještě chvíli... počkej ještě chvíli...“

Kloval mě, když jsem se snažila mu zkontrolovat křídlo. Držel se ode mě dál. Ale já jsem i přesto vytrvala. Upravovala jsem mu postýlku z trávy a lístků a šeptala jsem mu, aby byl trpělivý.

A ten den, kdy se uzdravil a odletěl mi z dlaní, jsem se cítila míň špinavá a vyhaslá. Víc živá.

Svobodnější.

Jako kdybych mohla znovu dýchat.

Do duše se mi vrátily barvy, které jsem dávno ztratila: barvy naděje.

A s barevnými náplastmi na špičkách prstů ani můj život nevypadal tak šedě.

Pomalů jsem odlepila náplast.

Uvolnila jsem ukazováček, ten měl náplast modrou, a viděla, že je ještě trochu napuchlý a červený.

Před pár dny se mi podařilo vysvobodit vosu zachycenou v pavučině; dávala jsem pozor, abych nepoškodila tenoučká pavoučí vlákna, jenže jsem nebyla dost rychlá, a ona mě píchla.

„Nika je se svými zvířátky,“ říkávaly děti, když jsme byli malí. „Je s nimi celý den, tam, mezi květinami.“ Zvykly si na moji odlišnost, možná proto, že v našem domově byla častější než normálnost.

Cítila jsem zvláštní náklonnost ke všemu, co bylo maličké a nedoceněné. Instinkt chránit každý druh živočicha jsem měla od narození a nikdy mě nepustil. Utvářel můj malý podivný svět mými vlastními barvami, díky kterým jsem se cítila svobodná, živá a volná.

Vzpomněla jsem si na Anninu otázku z prvního dne, kdy se mě zeptala, co jsem dělala v zahradě. Co by si pomyslela? Připadala bych jí divná?

Z myšlenek mě probral pocit, že za mnou někdo je. Úlekem jsem odskočila.

Rigel mě pozoroval, moje leknutí s ním trhlo, až mu vlasy spadly do tváře. Upřela jsem na něho zrak, stále vyděšená z našeho posledního setkání.

Moje reakce ho nechala naprosto klidným. Na rtech se mu objevil pobavený úšklebek.

Předběhl mě a vešel do kuchyně. Slyšela jsem, jak ho Anna zdraví, a já se otřepala; pokaždé, když se přiblížil, mi běhal mráz po zádech, ale tentokrát to bylo oprávněně. Celý den jsem stále znovu prožívala to, co se stalo, ale čím víc jsem na to myslela, tím víc mě trápila jeho nepochopitelná slova.

Co znamenalo „Neudržím se“? Neudržím se... *od čeho?*

„Tady jsi, Niko,“ pozdravila mě Anna, když jsem opatrně vešla. Moji mysl stále zabranou do myšlenek náhle probral pohled na úžasné, křiklavě fialové barvy.

Uprostřed stolu trůnila obrovská kytice v křišťálové váze, plná nadýchaných květů; nemohla jsem z nich spustit oči, tak moc mě okouzly.

„To je nádhera...“

„Líbí se ti?“

Kývla jsem a Anna se usmála. „Nechala jsem je přinést dnes odpoledne. Jsou z obchodu.“

„Z obchodu?“

„Z mého obchodu.“

Od květin jsem přesunula zrak na její srdečný úsměv, na který jsem si stále nemohla zvyknout.

„Ty... prodáváš květiny? Jsi květinářka?“

Tak pitomá otázka! Zrudly mi tváře, ale ona přikývla, jednoduše a bezelstně.

Milovala jsem květiny skoro tak moc jako tvory, kteří na nich bydleli. Dotkla jsem se jednoho lístku a na odkrytém ukazováčku ucítila hebkost čerstvého sametu.

„Můj obchod je pár bloků odsud. Je trošku zastaralý a z ruky, ale o zákazníkovi nemám nouzi. Je pěkné vidět, že lidé stále ještě kupují květiny.“

Napadlo mě, jestli náhodou nebyla Anna stvořená pro mě na míru. Jestli něco z toho, jak mě viděla první den, nás třeba nespojilo, ačkoli se naše oči ani

nesetkaly. Chtěla jsem tomu věřit... Když se na mě dívala přes tu rozkvetlou nádheru, chtěla jsem tomu opravdu věřit.

„Dobrej!“

Pan Milligan vešel do kuchyně, na sobě zvláštní úbor: vybledlou modrou kombinézu, z kapsy mu vykukovaly látkové rukavice a na koženém opasku se mu houpalo jakési náradí.

„Právě včas k večeři!“ zaradovala se Anna. „Jak to dnes šlo?“

Norman musel být zahradník; nasvědčovalo tomu jeho oblečení, dokonce i nůžky, které měl zavěšené u pasu. Pomyslela jsem si, že by nemohli být úžasnější pár, alespoň dokud mu Anna nepoložila ruku kolem ramen a k mému zklamání neřekla: „Norman se zabývá dezinfekcí a deratizací.“

Sliny mi zaskočily v krku.

Pan Milligan nastavil čepici, abych dobře viděla logo nad kšiltem: v červeném kolečku zákazů se vyjímal tlustý mrtvý brouk. Zírala jsem na něho se strnulým výrazem.

„... dezinfekcí?“ vyjekla jsem po chvíli.

„Jo, jo,“ hladila ho Anna po ramenou, „nikdy bys neřekla, kolik havěti v této oblasti zamořuje zahrady! Naše sousedka našla minulý týden ve sklepech dvě myši. Norman musel zabránit invazi...“

Teď už se mi ty jeho nůžky moc nelíbily.

Pozorovala jsem toho švába se zkroucenýma nohama, jako kdybych spolkla hřebíky. Až když se na mě oba zahleděli, donutila jsem se k neutrálnímu výrazu a jako vždy schovala ruce.

Byla jsem si jistá, že za vázou květin, z druhé strany místnosti, se na mě dívá Rigel.

Za chvíli už jsme seděli u stolu. Nebylo mi příjemné poslouchat Normana, jak mluví o své práci: snažila jsem se nedat najevo napětí, ale Rigelova přítomnost jen kousek ode mě mi k uvolnění moc nepomohla. I vsedě byl vyšší než já, a navíc jsem nebyla zvyklá mít ho takhle blízko.

„Když se teď začínáme pomalu poznávat... proč nám nepovíte něco o sobě?“ usmála se Anna. „Je to dlouho, co se znáte? Vaše paní vychovatelka nám nic neřekla... Byli jste v dětském domově kamarádi?“

Kousek chleba mi spadl ze lžice a skončil zpátky v polévce.

Také Rigel vedle mě se zarazil.

Mohla nám položit horší otázku?

Anna se mi podívala do očí a mně se sevřel žaludek hrůzou, že by si v nich mohla přečíst pravdu. Jak by asi reagovala, kdyby věděla, že mi dělá problém

už jenom být mu nablízku? Náš vztah byl špatný a neurčitý, úplný opak rodiny. Co kdyby se rozhodli, že je to příliš komplikované? Rozmysleli by si to?

Zmocnila se mě panika. Než Rigel stačil cokoli říct, naklonila jsem se dopředu a provedla strašnou hloupost.

„Samozřejmě.“ Jazyk mi ztěžkl při té lži, tak jsem se rychle usmála. „Já a Rigel jsme... si vždycky moc rozuměli. On je skoro jako... můj bratr.“

„Vážně?“ zeptala se překvapeně Anna a já polkla nasucho, jako kdybych se náhle stala obětí své vlastní lži. Byla jsem si jistá, že Rigel udělá všechno pro to, aby mi protiřekl.

Tohle jsem neměla dělat, došlo mi, když jsem se otočila a viděla jeho napjatý obličej.

Znovu jsem ho označila za *bratra*. Jestli byl nějaký způsob, jak pokazit situaci, *jak si ho ještě víc poštvat proti sobě*, tak jsem to právě udělala svými vlastními slovy.

Rigel se s nepřírozeným klidem podíval na Milliganovy. Pak vykouznil perfektní úsměv a oznámil: „Přesně tak. Já a Nika jsme si velmi blízcí. *Sladění*, řekl bych.“

„Ale to je úžasné!“ zaradovala se Anna. „Tohle je opravdu výborná zpráva. To musíte být rádi, že jste tady spolu! Není to štěstí, co, Normane? Že si ti dva dobře rozumí?“

Vyměnili si pár spokojených slov a já si ani nevšimla, že mi spadl ubrousek ze stolu do klína.

Až po chvilce jsem si uvědomila, že *můj* ubrousek je ve skutečnosti pořád na stole.

Ten v mém klíně byl Rigelův a byla to Rigelova ruka, která se vloudila na mé stehno, aby si ho vzala. Zmáčkl mi koleno a jeho dotek mnou otřásl: jako kdybych ho cítila na živém mase.

Vyskočila jsem ze židle, která se s rachotem odsunula. Srdce mi bušilo jako o závod a Milliganovi na mě udiveně zírali. Nedýchala jsem.

„Já musím... musím jít na záchod.“

Se skloněnou hlavou jsem se vytratila z kuchyně.

Tma chodby mě pohltila, šla jsem na její konec až za roh a tam se opřela o stěnu. Snažila jsem se zklidnit bušení srdce, uklidnit se, ale nikdy jsem neuměla skrývat emoce. Stále jsem cítila dotek jeho prstů, jako kdyby mi do nohy vypálil značku. Pořád jsem je na sobě cítila...

„Neměla bys takhle utíkat,“ řekl hlas za mnou. „Nebo vylekáš naše skoro-rodice.“

Tuhle pohádku ve skutečnosti splétal Rigel, on byl pavouk. Moje vyplašené oči ho našly kousek ode mě, stál tam, opřený o roh. Jeho jedovatý půvab byl škodlivý. *On* byl škodlivý.

„Pro tebe je to hra?“ štěkla jsem a celá se třásla. „Jenom hra, co?“

„Děláš si to všechno sama, *můro*,“ odpověděl a naklonil hlavu. „Takže takhle ty doufáš, že dosáhneš jejich souhlasu? Lhaním?“

„Nepřibližuj se ke mně,“ couvala jsem, abych se od něj dostala dál. Jeho černé oči byly dvě propasti a měly nade mnou moc, které jsem nedokázala dát jméno.

Děsily mě.

Rigel sklonil hlavu a díval se na mě zpod přivřených víček, jeho pohledu jsem nerozuměla.

„Tak *takovíhle* jsme my kamarádi...“ zašeptal jízlivě.

„Nechej mě na pokoji!“ vybuchla jsem vztekle. Vyhrkla jsem na něho všechnu svou frustraci a v jeho očích se mihl zvláštní stín. „Kdyby Anna s Normanem viděli... kdyby viděli... kdyby viděli, že mnou tak moc opovrhujete... že přede mnou pořád jen utíkáš... že to *není* tak perfektní, jak si oni myslí... tak by si to mohli rozmyslet!“

Překvapeně jsem na něho zírala, jako by mi četl myšlenky. Prokoukl mě. Znal mě až moc dobře, věděl, co se skrývá v mé naivní duši, v mém nezáludném myšlení, které on nikdy neměl.

Chtěla jsem jen jednu příležitost, ale kdyby se dozvěděli pravdu, kdyby viděli, že naše soužití je nemožné... mohli by nás odvézt zpátky. Nebo jen jednoho z nás. A ta pochybnost se do mě zakousla, vkrádala se do každé moje myšlenky: *koho by si vybrali?*

Nechtěla jsem si připustit pravdu, ale bylo to zbytečné. Jako kdybych si nevšimla zbožňujících pohledů, jakými se na něj Anna a Norman dívají. Nebo toho nádherného klavíru v obýváku, naleštěného s patričnou péčí.

Jako kdybych nevěděla, že to bude vždycky on, koho by si vybrali. Přitiskla jsem se ke zdi. *Drž se ode mě daleko*, chtělo se mi křičet, ale obava mě paralyzovala a srdce se mi rozbušilo.

Budu hodná, bušilo mi srdce až v krku, *budu hodná, budu hodná...*

Za žádnou cenu na světě jsem se nechtěla vrátit mezi ty zdi, mezi ozvěnu křiku, znovu se cítit jako v kleci. Potřebovala jsem tyhle úsměvy, pohledy, které si vybraly zrovna mě. Nemohla jsem se vrátit zpět, nemohla, ne, ne, ne...

„Jednou stejně pochopí, kdo doopravdy jsi,“ řekla jsem potichu.

„Jo?“ zeptal se a neskrýval pobavení. „A kdo jsem?“

Zatnula jsem pěsti a vyčítavě se na něho podívala. Moje tělo se celé třáslo, tolik jsem v sobě měla výčitek. Podívala jsem se mu zpříma do očí a vyštěkla: „Jsi slzotvůrce.“

Nastalo dlouhé ticho.

Pak... Rigel trhl hlavou dozadu a vybuchl smíchy.

Ten smích mu sjel po ramenou s děsivou přirozeností a já věděla, že tomu porozuměl.

Smál se mně, slzotvůrce, tou svojí škodolibou pusou se zářícími zuby, a ten smích na mně zůstal i po tom, co jsem utekla pryč chodbou. I po tom, co jsem se zavřela ve svém pokoji, sama, a dělily mě od něj cihlové zdi.

A tam se mi vrátily vzpomínky...

„Adelino... ty pláčeš?“

Její blondatá hlavička se vyjímala proti popraskané omítce. Byla schoulená vzadu, maličká a shrbená, jako pokaždé, když byla smutná.

„Ne,“ odpověděla, ale měla stále ještě červené oči.

„Nelži, nebo tě slzotvůrce odnese pryč.“

Přítáhla si kolena k bradě. „To nám říkájí jenom proto, aby nás vystrašili...“

„Ty tomu nevěříš?“ zašeptala jsem. *Všichni v Grave jsme tomu věřili. Adelina se na mě znepokojeně podívala a bylo mi jasné, že ani ona nebyla výjimkou. Byla o dva roky starší než já a pro mě byla něco jako starší sestra, ale některé věci člověku prostě nepřestanou nahánět hrůzu.*

„Dneska ve škole jsem to řekla jednomu klukovi,“ přiznala, „co není z našeho domova. Lhal a já jsem mu řekla: ‚Viš, že nemůžeš lhát slzotvůrci.‘ Ale on tomu nerozuměl. Nikdy o něm neslyšel. Ale znal něco podobného... Říkal tomu Černý muž.“

Nechápala jsem, o co jde. Obě jsme byly v Grave od malička a já si byla jistá, že ani ona nevěděla, co to znamená.

„A co ten Černý muž dělá? Jde z něho strach?“ zeptala jsem se.

„No, prý nahání strach, říkal ten kluk. A taky tě může odnést pryč, jako slzotvůrce. Je děsivý.“

Přemýšlela jsem, z čeho mám strach já. A vzpomněla jsem si na jeden temný sklep. Zamyslela jsem se nad tím, co mě děsí. A napadla mě ona.

Došlo mi to. Ona byla můj Černý muž, Adelinin i nás ostatních. Ale jestli to říkal kluk, který nebyl z Grave, znamenalo to, že je jich na světě víc.

„Existuje hodně Černých mužů,“ řekla jsem. „Ale slzotvůrce je jenom jeden.“

Vždycky jsem věřila na pohádky.

Vždycky jsem doufala, že budu v nějaké žít.

A teď... jsem v ní byla.

Procházela jsem mezi stránkami, chodila jsem po cestách z papíru.

Jenže inkoust dělal kaňky.

Ocitla jsem se ve špatné pohádce.

Černá labuť

I srdce má svůj stín, který ho všude následuje.

Byla jsem celá zpocená. Ve spáncích mi bušilo. Místnost byla malá, zaprášená, nedalo se v ní dýchat... Byla tam tma. Byla tam pořád tma.

Nemohla jsem pohnout rukama. Z plna hrdla jsem křičela, ale nikdo mě neslyšel. Pálila mě kůže, snažila jsem se uvolnit ruce, ale nešlo to: dveře se zavřely a mě pohltila černota...

Probudila jsem se leknutím.

Tma kolem mě byla stejná jako v tom snu a trvalo mi nekonečně dlouho, než jsem nahmatala vypínač. Stále jsem pevně svírala peřinu.

Když světlo ozářilo pokojík a ukázalo všechny tvary mého nového domova, srdce mi stále bušilo až v krku.

Vrátily se mi noční můry. Vlastně ne... ve skutečnosti nikdy neodešly. Nestáčílo změnit postel, abych je už neviděla.

Rozrušeně jsem si mnula ruce. Náplasti byly na svých místech, na každém prstu, uklidňovaly mě svými barvami. Připomínaly mi, že jsem na svobodě.

Mohla jsem je vidět, takže nebyla naprostá tma. *Nebyla tma, byla jsem v bezpečí...*

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se uklidnit. Ale ten pocit mě neopouštěl. Šeptal mi, abych zavřela oči, cíhal na mě ve tmě. Byl tu kvůli mně.

Budu někdy žít opravdu svobodně?

Odhodila jsem peřinu a vstala z postele. Přejela jsem si rukou po obličeji a vyšla z pokoje směrem do koupelny.

Světlo osvětlilo čisté bílé kachličky: velké zrcadlo a ručníky heboučké jako mráčky mi pomohly si uvědomit, jak daleko jsem byla od těch děsivých snů. Všechno bylo jiné. Tohle byl jiný život...

Otevřela jsem kohoutek na umývadle a namočila si zápěstí do studené vody. Pomalu jsem získávala zpět svůj vnitřní klid. Zůstala jsem tam dlouho, zatímco moje myšlenky bledly a světlo se vracelo i do těch nejtemnějších koutů.

Všechno bude dobré. Už jsem nežila ve vzpomínkách. Už jsem nemusela mít strach... Byla jsem daleko, zachráněná, v bezpečí. Byla jsem volná. Měla jsem možnost být šťastná...

Když jsem vyšla z koupelny, bylo už ráno.

Ten den jsme měli první hodinu přírodopis, tak jsem si dávala pozor, abych nepřišla pozdě. Vyučoval ho pan Kryll, který byl pověstný svou netrpělivostí.

Jako každé ráno byl chodník před školou plný studentů. Překvapilo mě, když jsem z davu uslyšela hlas, který vykřikl: „Niko!“

Billie stála před vchodem a kudrlinky se jí pohupovaly kolem tváře, když zuřivě mávala rukou. Nadšeně se usmívala a já jsem na ni nechápavě zírala. Taková pozornost pro mě byla něčím úplně novým.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji nesměle a snažila se nedat najevo, jak moc mě těší, že si mě všimla mezi tolika lidmi.

„Tak jak jde první týden školy? Už sis vypěstovala sebevražedné sklony? Kryll tě dohání k šílenství, že jo?“

Poškrábala jsem se na tváři. Popravdě mě jeho klasifikace bezobratlých nadchla, ale podle toho, co o něm říkali ostatní, to vypadalo, že v jeho hodinách vládli strach a teror.

„Mně se náhodou nezdá tak hrozný...“ namítla jsem.

Ona vyprskla smíchy, jako kdybych řekla nějaký vtíp.

„Jasně!“ plácla mě vesele po rameni, až to se mnou otřásl.

Když jsme šly vedle sebe, všimla jsem si malinkého háčkovaného fotoaparátu, který měla pověšený na zipu od batohu.

Po chvíli se celá rozzářila. Rozeběhla se plná euforie a zastavila u nějakých zad, která zezadu objala.

„Dobré ráno!“ zavýskala blaženě, nalepená na batohu Miki. Ta se otočila s pohřebním výrazem: v ospalém obličejí se vyjímaly dva veliké kruhy pod očima.

„Jsi tady brzo!“ šveholila Billie. „Jak se máš? Co máš dnes za hodiny? Půjdeme po škole domů spolu?“

„Je osm ráno,“ řekla nevrle Miki, „zavaříš mi mozek.“

Všimla si, že jsem tu taky. Zvedla jsem ruku na pozdrav, ale ani se neobtěžovala odpovědět. I ona měla háčkovanou figurku na zipu od batohu: hlavu pandy s černými kruhy okolo očí.

V tu chvíli kolem nás prošlo pár dívek, které se o něčem vzrušeně bavily a připojily se k větší skupině před učebnou. Některé z nich natahovaly hlavu, aby viděly dovnitř, jiné si zakrývaly ústa, aby nebylo vidět, jak se spiklenecky chichotají. Vypadaly jako roj kudlanek nábožných.

Miki se na tu tlačenicí znuděně podívala. „Kvůli čemu tak kdákají?“

„Jdeme se podívat!“

Přiblížily jsme se společně; tedy přesněji řečeno, přiblížila se Miki, Billie ji následovala a přitom mě radostně táhla za popruh batohu. U skupinky tlačících se slečen mě také přepadla zvědavost a snažila jsem se nahlédnout dovnitř.

Došlo mi příliš pozdě, že je to učebna hudby. Ztuhla jsem.

Rigel tam seděl, z profilu, perfektní jako obraz. V osvětlené místnosti se vyjímal jeho černé vlasy a ohraničovaly jeho atraktivní obličej; jeho dlouhé prsty lehounce přejížděly po klávkách klavíru a komponovaly hudbu, která se rozplývala v tichu.

Byl jednoduše úžasný.

Zkusila jsem tu myšlenku zahnat všemi svými silami, ale bylo to zbytečné. Vypadal jako černá labuť, prokletý anděl schopný tvořit tajemné a nadpозemské melodie.

„Takoví kluci fakt existují?“ hlesla jedna z dívek.

Rigel vlastně ani nehrál. Jeho ruce skládaly jednoduché akordy, ale já jsem věděla, co by byly schopné vytvořit, kdyby chtěl.

„Tak to je kousek...“

„Jak se jmenuje?“

„Nevím, nějak divně...“

„Slyšela jsem, že mu to s tou rvačkou prošlo!“ štěbetaly udiveně a vzrušeně. „Nevyloučili ho!“

„Pro tohohle bych byla po škole každý den...“

Smály se poněkud příliš hlasitě a já jsem cítila, jak se mi nevolí stáhl žaludek. Dívaly se na něho, jako by to byl bůh, nechaly se okouzlit princem z pohádky, aniž věděly, že je to ve skutečnosti vlk. Nebyl ďábel také nejkrásnější z andělů?

Jak to, že to nikdo neviděl?

„Pšššt, nebo vás uslyší!“

Rigel zvedl hlavu.

A všechny zmlkly.

Neuvěřitelné. Všechno na něm bylo perfektní, čisté jemné rysy, a pak *ten* pohled. Spálil člověku duši, doslova. Ty černé oči, pronikavé a bystré, vynikaly v obličejí, ze kterého se tajil dech.

Jen co si nás všiml, vstal a vyrazil směrem k nám.

Já jsem se nahrbila, sklonila hlavu a zahuhlala: „Je pozdě, měly bychom jít do třídy.“

Ale Billie mě neposlouchala: nevědomky stále ještě držela popruh mého batohu a holky za námi se také nepohnuly, aby mě nechaly projít.

Rigel přišel ke dveřím v celém svém půvabu. Všechny dívky zůstaly nehybně stát, podmaněné jeho záhadným chováním, které vyvěralo z té divoké krásy. Vypadaly jako uhranuté. Chytil za shrnovací dveře, aby je zavřel, ale jedna z nich se odvážila a rukou je přidržela.

„To by byla fakt škoda, kdybys je zavřel,“ řekla s úsměvem. „Hraješ vždycky tak dobře?“

Rigel se podíval na její ruku, která držela dveře, jako by trpěla leprou.

„Ne,“ odpověděl s ledovým klidem. „Někdy se dokonce i snažím...“

Udělal krok dopředu a podíval se na ni tak, že byla nucena podstoupit. Upřeně ji sledoval, i když kolem ní procházel. Pak odešel.

Otočila jsem se na druhou stranu, abych neviděla jejich významné pohledy a nepohltilo mě jejich vzrušení.

Po tom večeru v chodbě jsem začala znovu dělat to, co jsem dělala už v Grave: držela jsem se od něj daleko. Ten jeho smích mi pořád zněl v uších. Nedokázala jsem se ho zbavit.

„Tvůj brácha je jako z jiné planety...“ utrousila Billie.

„Není to můj bratr,“ odsekla jsem zhurta, jako kdyby do mě píchli.

Obě se na mě podívaly a mě hned zalilo horko. Tohle přece nebyl můj styl, ale jak si vůbec mohly myslet, že my dva jsme příbuzní? Byli jsme úplně jiní.

„Promiň,“ řekla Billie nejistě. „Máš pravdu, já... zapoměla jsem.“

„To nevádí,“ ujistila jsem ji už mírněji a doufala, že to vyžehlím. Její výraz se znovu vyjasnil a zadívala se na hodiny na zdi.

„Bože, musíme pohnout, nebo nás Kryll sežere!“ vyjekla. „Uvidíme se potom, Miki, užij si hodinu! Niko, pojd!“

„Ahoj, Miki,“ zašeptala jsem, než jsme odešly. Neodpověděla mi, ale cítila jsem, že nás pozoruje, jak spolu odcházíme.

Brala mě jako vetřelce?

„Jak jste se vůbec poznaly, ty a Miki?“ zeptala jsem se po cestě do třídy.

„To je legrační příběh. Skrz naše jména,“ odpověděla Billie pobaveně. „Jsem totiž trochu... zvláštní. První den na základní škole jsem Miki řekla, že mám divné jméno, ale ona mi odpověděla, že určitě není divnější než to její. Teď používáme jenom zdobněliny. Ale od toho dne se z nás staly nerozlučné kamarádky.“

Bylo mi jasné, že je Miki takový samorost. Sice jsem ji vůbec neznala, ale nepochybovala jsem o tom, že měla Billie ráda. Její chování bylo zarážející, ale když spolu mluvily, bylo vidět, že jí naprosto věří. Jejich přátelství bylo jako pohodlné džíny, co se vám ani po měsících nošení nechce dávat do pračky.

Po celém školním dni jsem se cítila unavená, ale spokojená.

„Už jdu, babi!“ řekla Billie do telefonu. Šly jsme k východu, zatímco ostatní studenti se za hlasitého povídání hrnuli na školní dvůr.

„Musím utíkat, babička zaparkovala ve dvojité řadě, a jestli dostane pokutu, tak ji z toho tentokrát klepne. Jo, málem bych zapomněla. . . Nechceš si vyměnit čísla?“

Zpomalila jsem, pak zastavila úplně a ona také.

Zachichotala se a mávla rukou. „Já vím, já vím. Miki říká, že jsem otravná, ale co se mnou naděláš? Jednou jsem jí poslala sedmiminutovou hlasovou zprávu a od té doby říká, že jsem užvaněná. . .“

„Já. . . nemám mobil,“ odpověděla jsem pomalu. Polila mě horkost a těžko se mi mluvilo. Ve skutečnosti bych jí ráda řekla, že je mi úplně jedno, že hodně mluví. Že se mi líbí taková, jaká je, protože díky té důvěře, se kterou mi tohle všechno vykládá, jsem se cítila míň divná a odlišná. Cítila jsem se *normální*. A to bylo úžasné.

„Nemáš mobil?“ zarazila se.

„Ne,“ zamumlala jsem, když v tom nějaké auto zatroubilo tak, až jsem sebou trhla.

Z okýnka obřího džípu Wrangler se vyklonila hlava postarší dámy s černými slunečními brýlemi. Zařvala něco neurčitého na chlápka za ní, který zůstal s pusou dokořán, evidentně v šoku.

„Bože, teď mi zažalují babičku. . .“ Billie si zoufale prohrábla rukou kudrnaté vlasy. „Promiň, Niko, musím jít! Uvidíme se zítra, jo? Čau!“

Zmizela v davu jako malý brouček.

„Čau. . .“,“ zamávala jsem jí. Cítila jsem se nádherně lehce: zhluboka jsem se nadechla a s úsměvem na tváři se vydala k domovu.

Byl to náročný den, ale všechno, co jsem zažívala, mě naplňovalo štěstím.

Milliganovým bylo líto, že pro nás nemůžou jezdit každý den: Norman pracoval až do večera a Anna musela být pořád v obchodě.

Já jsem ale chodila pěšky ráda. A pak, teď, když Rigel zůstával po škole, jsem měla odpoledne dům jen pro sebe.

Dala jsem pozor, abych nešlápla na řadu mravenců, která se táhla přes chodník; přeskočila jsem ohryzek, na kterém si pochutnávali, a zabočila do naší čtvrti.

Uviděla jsem bílý plot a poštovní schránku, která hlásala „Milliganovi“. Blížila jsem se k domu klidná a radostná, ale přece jen s jistými obavami. Možná nebudu mít příležitost si na nový domov zvyknout...

Doma mě přivítal příjemný klid. Ukládala jsem si do paměti každou drobnost: pocit soukromí, úzké chodby, prázdný rámeček na stolku u vchodu, kde asi dřív byla nějaká fotka.

V kuchyni jsem si nabrala lžící ostružinové marmelády a vestoje u dřezu z ní pomalu ulizovala.

Milovala jsem marmeládu. V Grave nám ji dopřávali jenom v ty dny, když byly nějaké návštěvy; hosté měli vidět, že s námi zacházejí dobře, a my jsme se procházeli po domově napanáčení v našich nejlepších šatech a předstírali, že je den jako každý jiný.

Nachystala jsem si věci na sendvič a přes zavřenou pusku si u toho broukala písničku. Cítila jsem se spokojená. Šťastná. Možná už jsem měla kamarádku. Dva hodní lidé mi chtěli dát domov. Všechno venku i uvnitř mě se zdálo zalité sluncem a vůní.

Jen co jsem sendvič dodělala, všimla jsem si nečekané návštěvy.

Na stěně za řadou talířů vykukoval malý gekon. Určitě vlezl dovnitř otevřeným oknem, přivábila ho vůně jídla.

„Ahoj,“ pošeptala jsem mu. Nebyl tady nikdo, kdo by mě mohl soudit, takže jsem se nestyděla. Věděla jsem, že kdyby mě někdo viděl, pravděpodobně by mě považoval za blázna. Ale pro mě to bylo naprosto normální. Utajované, ale spontánní.

Někteří lidé mluví sami pro sebe, já mluvím se zvířaty. Mluvila jsem s nimi už od dětství a někdy jsem si byla jistá, že mi rozumí líp než lidé. Bylo mluvení se zvířaty opravdu divnější než samomluva?

„Lituji, ale nic pro tebe nemám,“ sdělila jsem mu a bubnovala si přitom polštářky prstů o rty. Jeho placaté nožky byly legrační a já se nad ním rozplývala: „Ty jsi ale drobek...“

„Ááá, Nika!“ vybafl hlas za mými zády.

Ve dveřích kuchyně stál Norman.

„Ahoj, Normane,“ pozdravila jsem, překvapená, že se zastavil na oběd. Občas jsem ho doma potkávala, ale bylo to vlastně jen vzácně.

„Skočil jsem si pro něco k snědku... S kým to mluvíš?“ zeptal se, zatímco si upravoval opasek, a já se usmála.

„Ale, jenom s...“,“ zarazila jsem se. Logo s mrtvým švábem mě bouchlo do očí.

Otočila jsem se k tomu zvířátku vedle mě a zbledla, protože se dívalo přímo na mě, jako by čekalo na odpověď. Než Norman zvedl hlavu, chňapla jsem gekona a schovala ho za záda.

„... s nikým.“

Norman se zatvářil zmateně a já se křečovitě zasmála. Cítila jsem pohyb ve své dlani, gekon se mrskal jako malá rybička. Ztuhla jsem, když mě kousl do prstu.

„Dobře...“ zamumlal a já rychle přemýšlela, jak z toho ven.

„Čeká mě pěkná práce, volala mi dnes ráno jedna paní, musím jít do skladu pro... takový přístroj na hubení. Nevím, jestli to znáš... Paní Finchová šílí strachem, má prý sršní hnízdo na...“

„Panebože!“ vykřikla jsem tragicky a ukázala za jeho záda. „Co to tam je?“

Norman se otočil, čehož jsem ihned využila: sevřela jsem gekona v dlani a rychlým pohybem ho vyhodila z okna do zahrady. Letěl vzduchem a po několika piruetách přistál na měkkém trávníku.

„To je jen lampa...“

Norman se otočil zpátky a já jsem na rtech vykouzčila nádherný úsměv. Zmateně se na mě zadíval; doufala jsem, že mu nepřipadám divná, ačkoli výraz jeho tváře mou obavu potvrdoval. Zeptal se mě, jestli mi není špatně, a já ho ujistila, že ne, a snažila se vypadat přirozeně, dokud znovu neodešel. Když s ním zaklaply vchodové dveře, vydechla jsem úlevou.

Třeba na ně ani nedokážu udělat dobrý dojem. Budu se jim líbit, když jsem taková divná a jiná?

Podívala jsem se na náplasti na svých prstech a vzdychla si. Vzpomněla jsem si na své noční můry, ale zahnal jsem je hluboko do tmy dřív, než všechno zničí.

Umyla jsem si ruce a v klidu se najedla. Užívala jsem si obyčejné chvíle v obyčejném domě, a zatímco jsem si vychutnávala oběd, pozorovala jsem malou misku v rohu kuchyně.

V posledních dnech jsem znovu slyšela škrábání na dveře, ale když jsem to řekla Anně, jenom mávla rukou.

„Z toho si nic nedělej,“ odpověděla, „to je jenom Klaus. Dřív nebo později se ti ukáže... je to takový samotář.“

Byla jsem zvědavá, kdy se ho dočkáme.

Než jsem šla nahoru do pokoje, kde jsem se pak celé odpoledne učila, umyla jsem talíře a příbory a zkontrolovala, aby bylo všechno upravené tak, jak to uklidila Anna.

Zabrala jsem se do algebraických rovnic a americké občanské války, a když jsem skončila, byl večer. Protáhla jsem se a všimla si, že prst, do kterého mě kousl